

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 'Οδοσ Προαστείου ἀριθ. 10
Αι συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εἰ-
κας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
ρονονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέτρον Μαῒλ : ΤΟ ΤΟΡΤΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικὸν μυθιστόρημα, (μετὰ εἰκόνων), κατὰ μετάφρασιν Χαρ. Ἀνρίτου, — Δέοτος δὲ-Τερωῶ : Η ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ, Σμυρναϊκὸν μυθιστόρημα κατὰ μετάφρασιν Δμ.λ. — Ἰωακείμ Βαλαβάνη : ΑΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΙΚΡΑ ἈΣΙΑ. — Νι- κολάου Πολεβόη : ΛΙΟΥΔΑΜΙΑ, Ρωσικὸν διήγημα.

ΣΤΗΘΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἡμερῶσι 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήγοντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν καὶ ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι κατὰ τὸ ΣΤ' ἔτος, παρακαλοῦνται ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ἰκαίρως, ἵνα διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἀποταλησομένης ἀποδείξεώς των συμμετάσχωσι τοῦ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΒΙΒΛΙΩΝ ΔΡ. 264,

περὶ χάριν τῶν τακτικῶν καὶ τῶν ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου ἐγγραφέντων ἢ ἐγγραφομένων κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν νυνεστήθη.

Οἱ ἐν Αἰγύπτῳ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν, οἱ καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν συνδρομὴν τοῦ λήξαντος Ε' ἔτους, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν αὐτὴν πρὸς τὸν γενικὸν ἡμῶν πράκτορα : Ἰωάννη Παναγιώτην Γριτζάνην, εἰς Ἀλεξάνδρειαν», δι' αἰγυπτιακῶν γραμματοσήμων ἑνὸς γροσίου διατιμήσεως καὶ ἐν ἐπιστολῇ ἐπὶ συστάσει. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου δὲν θὰ χάσῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ συμμετάσχῃ τοῦ ΛΑΧΕΙΟΥ τῶν «Ἐκλεκτῶν», διότι ὁ ἀριθμὸς τῆς ἀποδείξεως καὶ τοῦ Ε' ἔτους θὰ εἶνε καὶ ἀριθμὸς τοῦ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΜΑΣ

ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΤΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια].

— Ἰδοῦ, ἐψιθύρῃσεν ὁ Φριδερίκος μετὰ βεβιασμένου μειδιάματος, τώρα γνωρίζεις τὰ πάντα. Γνωρίζεις τὸ μυστικὸν μου.

Εἶνε τάχα ἐπάναγκες νὰ σοῦ εἶπω ὅτι δὲν τρέφω καμμίαν ἐλπίδα ;

Ἡ χήρα τὸν ἐνηγκαλίσθη.

— Ὅχι, ὄχι ! ἀνέκραξε μετὰ δυνάμεως. Λέγων αὐτὸ πρὸς ἐμὲ ταπεινῶνεις τὸν ἑαυτόν σου. Γνωρίζω ποίαν καρδίαν σοῦ ἐχάρισεν ὁ Θεός !

Ἀπὸ τῆς συνδιαλέξεως ἐκείνης ἡ κυρία Πλεμόν προσεπάθησε νὰ ἐξαλείψῃ ἐκ τοῦ πνεύματος τοῦ υἱοῦ τῆς τὴν ἀλγεινὴν ἐντύπωσιν, ἣν πιθανὸν εἶχον προξενήσει εἰς τὸν υἱὸν τῆς οἱ δεισιδαιμόνες αὐτῆς φόβοι. Συνώδευεν αὐτὸν εἰς τὰς ἐκδρομάς του πανταχοῦ, εἰς τὴν ἐξοχὴν ἢ εἰς τὴν θάλασσαν, φαϊδρά, ζωηρά, φιλοπαίγμων ὡσαυεὶ ἀντὶ νὰ εἶνε μήτηρ του εἶχε μεταβληθῆ διὰ τῆς ράβδου μαγίσσης τινὸς ἀγαθῆς εἰς ἀδελφὴν του νεαράν.

Οὐδεὶς ἐγένετο πλέον λόγος περὶ τοῦ ἐπιφύδου ἀντικειμένου.

Ὁ Φριδερίκος τὸ ἐροβεῖτο ὅσον τοῦλάχιστον καὶ ἡ μήτηρ του αὐτὴ δὲ πρώτη ἐπελήθη αὐτοῦ.

Ἐπέστρεφον ἔκ τινος ἐπισκέψεως, ὅπως συντομεύσωσι δὲ τὸν δρόμον ἡ μήτηρ καὶ ὁ υἱὸς εἶχον εἰσέλθει εἰς στενὸν δρομίσκον φρασσόμενον ἔνθεν καὶ ἔνθεν ὑπὸ τῶν τοίχων κήπων, ἄνωθεν τῶν ὁποίων τὰ δένδρα συνήνουν εἰς θολίαν τοὺς κλάδους των.

— Τί νὰ σοῦ εἶπῶ ! ἤρχισε λέγουσα ἡ κυρία Πλεμόν εἰσερχομένη ἄνευ προοιμίων εἰς τὸ θέμα, ἄδικον ἔχει κανεὶς ἐνίοτε νὰ ἐπιμένῃ εἰς τὴν πρόληψιν, διότι ἐπὶ τέλος ὁ πλοῦτος τί εἶνε ; Εἶνε πολλὰ εἶδη πλοῦτου ὁ ἰδικὸς μας πλοῦτος εἶνε ἡ ἐντιμότης μας ; ὁ ἰδικὸς σου, Φριδερίκέ μου, εἶνε ὁ βαθμὸς σου, τὸ μέλλον σου, ἡ ὑπόληψις τὴν ὁποίαν ἀπέκτησες ἤδη, ἡ τιμὴ, ἡ δόξα τὴν ὁποίαν δικαιοῦσαι νὰ ἐλπίζης.

Ὁ Φριδερίκος ἐνόησε ποῦ ἐμελλε νὰ καταλήξῃ.

Διὸ στραφεὶς ἐν τάχει καὶ ἐπωφελοῦμενος τῆς περιβαλλούσης αὐτοῦ σκοτίας ἀφῆκε τὸν βραχίονα τῆς μητρὸς του καὶ ἔλαβε δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τὴν κεφαλὴν τῆς ὅπως τὴν ἀπασχῆθῃ κάλλιον.

— Ἄ, μητέρα, εἶπεν ἀγαθῶς γελῶν, βλέπω ὅτι παίζεις μαζί μου καὶ προσπαθεῖς νὰ μὲ ἐξαπατήσης. Λοιπὸν, κυρία μου, ἄς παύσουν αἱ γενικότητες. Ἐγὼ αὐτία διὰ ν' ἀκούω καὶ ἐνοῶ καλὰ τί θέλεις νὰ εἶπῃς : «Ἐπὶ τέλος ὁ Φριδερίκος μου ἀξίζει ὅσον καὶ κάθε ἄλλος. Διατί λοιπὸν δὲν τοῦ ἀρμόζουν τάχα αἱ πλούσιαι κληρονόμοι ; » Ἐμάντευσα ;

Ἡ φαιδρότης του μετεδόθη καὶ εἰς τὴν χήραν.

— Ναί, μάλιστα, ἐμάντευσες ! αὐτὴ εἶνε ἡ καθαρὰ ἀλήθεια. Ἀφοῦ ἀγαπᾷς τὴν νεάνιδα ἐκείνην δὲν εἰξεύρω κατὰ τί ἢ προῖξ αὐτῆς σ' ἐμποδίζει νὰ τὴν νυμφευθῇς.

— Μητέρα !...

— Μὴ μὲ διακόπτης !... Βεβαίως θὰ ἐπροτίμων καὶ ἐγὼ νὰ μὴ εἶχε τόσα πολλὰ χρήματα. Μὴ νομίσης ὅμως ἀφ' ἐτέρου ὅτι ἤθελα ποτὲ σὲ συμβουλεύσει νὰ νυμφευθῇς γυναικὰ χωρὶς προίκα. Ἄλλως τε τὸ τοιοῦτο σοῦ ἀπαγορεύεται ...

— Μητέρα, μητέρα !... Τί λόγια μοῦ λέγεις ;... σύ !... σύ !...

— Σοῦτ !... Υἱέ μου, πρέπει νὰ μὲ ἀκροασθῇς μὲ σιωπὴν. Λοιπὸν ὁ πλοῦτος εἶνε μικρὸν κακὸν ἂν δὲν εἶνε καλόν. Καὶ ἀφοῦ ἡ νέα εἶνε πεπροικισμένη μὲ τόσα ἄλλα προτερήματα, ἢ μπορῶ νὰ παραβλέψω τὸ μικρὸν αὐτὸ ἐλάττωμα.

Καὶ ἡστειεύετο τὸσον εἰλικρινῶς, μετὰ τῆς ἀπροσποιήτου χάριτος, ὥστε ὁ Φριδερίκος οὐδεμίαν εὕρισκεν ἀπάντησιν.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ κυρία Πλεμόν κατέκτησεν ἔδαφος ἐπὶ τοῦ ὑποθετικοῦ ἐκείνου, ὡς φαιδρῶς τὸν ἀπεκάλει, χώρου, κατανικῶσα τὴν ἀποστροφὴν τοῦ υἱοῦ τῆς.

Διὸ ὅτε κατόπιν ἐπανελάβε τὴν παρόρμησιν ὁ ἀξιοματικὸς τὴν ἀνεχαίτισεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς λέγων :

— Εἰξεύρεις, μητέρα, ὅτι ἔχεις ἀξιοθαύμαστον φαντασίαν ; ... Ἐδημιούργησες, χάριν τοῦ ὑποπλοιάρχου Φριδερίκου Πλεμόν, νέαν ἔκδοσιν τοῦ μυθιστορήματος «Περιπέτεια ἀπόρου νέου». Μία μόνη μι-

κράδ δυσκολία ὁμως ὑπάρχει εἰς τὸ φαντασιώδες αὐτὸ συνοικέσιον, ὅτι διὰ νὰ γείνη, ἀπαιτοῦνται δύο ἄτομα.

— Ἀναμφιβόλως καὶ εἴσθε δύο.

— Ὅχι, εἶμαι ἕνας μόνον. Ἡ δεσποινὴς Διλλιέρ, ὡς καλῶς γνωρίζεις, δὲν με ἀγαπᾷ, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι ἀγνοεῖ καὶ αὐτὸν τὸν ἔρωτά μου, ἀφοῦ δὲν με γνωρίζει. Ἄλλως τε, καὶ ἂν με ἐγνώριζε, τίποτε περισσώτερον δὲν θὰ προέκυπτεν ἐκ τούτου.

— ὦ, ἂν εἶχον οὕτω τὰ πράγματα, ἐπιτρέψέ μου ν' ἀμφιβάλλω! Δυσκόλως θὰ παραδεχθῶ ὅτι μία νεᾶνις δύναται νὰ μείνῃ ἀναίσθητος εἰς τὸν ἔρωτα ὠραίου καὶ ἀνδρείου νέου οἷος εἶσαι σύ.

Αὕτη ἦτο ἡ τελευταία ὁπωσοῦν σαφῆς συνδιαλέξις, ἡ γενομένη περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Εἰς μάτην ἡ κυρία Πλεμόν ἀπεπειράθη πλειστάκις νὰ θίξῃ καὶ αὐτὴς τὴν χορδὴν. Ὁ υἱὸς τῆς ἀντέταξεν ἀπόλυτον σιγὴν. Διέγνωσεν ἐν τούτοις ὅτι αἱ παρ' αὐτῆς γενομέναι διακρίσεις, ὡς πρὸς τοὺς τίτλους καὶ τὴν περιουσίαν, εἶχον ἐν μέρει κλονίσει τὴν στωϊκὴν ἀντίστασιν τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ. Διὰ τοῦτο ὅτε ἐπέστη ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Φριδερίκου, ἡ χήρα εἶπε καθ' ἑαυτὴν παρηγορουμένη :

— Ἡ θὰ τὴν λησμονήσῃ, καὶ τοῦτο θὰ εἶνε τὸ καλλίτερον, ἢ θὰ τὴν ἐπανιδῆ καὶ τότε βεβαίως θὰ προσπαθῆσῃ νὰ τῆς φανῇ ἄρεστός. Τὴν σκέψιν δὲ ταύτην, ἣν ὑπὸ τύπον διλήμματος ἐποίει ἡ μήτηρ, ἐποίει καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐνδομύχως. Ἐμψυχούμενος ἐκ τῶν προτέρων συνδιαλέξεων ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὅτι ἀποποιοῦμενος πᾶσαν ἐλπίδα, πάντα πόθον εὐδαιμονίας, ἐξώθη ὑπὲρ τὸ δέον ἴσως τὴν ὑπερφηφάνειαν. Ὁ ἔρως μεταχειρίζεται ὅλα τὰ μέσα ὅταν πρόκηται νὰ ἐπαναγάγῃ εἰς ἑαυτὸν τὰς ἐκλεκτάς του ψυχάς.

Δ'

Ὁ Φριδερίκος Πλεμόν ἐπανήλθεν εἰς τὴν θέσιν του.

Ἐπανεῦρεν αὐτόθι τὸν Ζιλδὰ καὶ τὸν Κλῆτον.

Ἐπανεῦρε τὸ Τορπιλλοβόλον 29.

Ἐπανεῦρεν ἑαυτόν.

Δηλαδὴ ἐγένετο πάλιν ὁ γενναῖος καὶ εἰς τὸ καθήκον του προσηλωμένος ἀνὴρ, οἷος ὠρίσθη νὰ εἶνε πάντοτε. Τὸ τρίμηνον διάστημα, ὅπερ διήλθεν ἐν Βρεττανίᾳ εἶχε ταυτοχρόνως ἰσχυροποιήσει καὶ ἐκθηλύνει αὐτόν. Ὅσακις ἐλπίς τις εἰσδύει εἰς τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν τὴν διαστέλλει καὶ τὴν προδιαθέτει εἰς τὴν εὐτυχίαν. Ὁ καιρὸς εἶχε διαρρεύσει εἶχεν ἀπομακρύνει τὰς προτέρας θλίψεις. Ἡμισυ ἔτος εἶχεν ἤδη παρέλθει ἀπὸ τοῦ γενομένου ἐπὶ τοῦ Ρισελιὸς χοροῦ.

Νέαν ἀπέκτα καλλονὴν εἰς τὰς ἀναμνήσεις του ἡ εἰκὼν, ἣν εἶχε μόλις διδῆ. Ἡ κυρία Πλεμόν, ὡς μήτηρ φιλόστοργος καὶ ἐπιτηδεῖα, εἶχε βαθμηδὸν προετοιμάσει τὸν αὐστηρὸν καὶ ἀκαμπτον χαρακτή-

ρα τοῦ υἱοῦ τῆς εἰς τινὰς συγκαταβάσεις ὑπὲρ τοῦ χιμαρικοῦ ἐκείνου ἔρωτος.

Μετὰ πολλῆς χαρᾶς ὁ Φριδερίκος ἐπανεβλέπε τὴν ἐπάνοδον τοῦ χειμῶνος, ὅστις ἐν τῇ Μεσογείᾳ δὲν ἔχει οἶαν καὶ ἐν ταῖς ἀρκτέαις χώραις πένθιμον ἀποψιν. Προσεδόκα νὰ ἴδῃ τὸν παγετὸν αὐτοῦ διώκοντα τὰς χελιδόνας ἐκ τῶν βορείων αὐτῶν καταφυγίων καὶ ἐπαναφέροντα τοὺς ριγηλοὺς ταξειδιώτας παρὰ τὰς εὐηλίους ἀκτάς. Ἐνῶ αἱ σκοτειναὶ ἡμέραι τοῦ Ὀκτωβρίου ἐπεβάρυνον τὸν μολύβδινον οὐρανὸν τῶν Παρισίων, τὸ καυστικὸν θέρος μετεβάλλετο εἰς ἡμέρον καὶ ἀπαστράπτων φθινόπωρον ἐν Νικαίᾳ. Ἐμελλον λοιπὸν νὰ συρρεύσωσιν αὐτόθι πάντες καὶ πᾶσαι, ὅσοις τὸ ψῦχος πτοεῖ καὶ οἴτινες προτιμῶσι τὴν ἀπαστράπτουσαν φαιδρότητα τῶν ἀειθαλῶν φυλλωμάτων καὶ τῶν χρυσωμένων ὑπὸ τοῦ ἡλίου βράχων.

Ἐλεγε ταῦτα πάντα καθ' ἑαυτὸν συμμετέχων καὶ αὐτὸς τῆς μόνης ἐορτῆς. Ὁ Πλεμόν ἠγάπα, καὶ ὁ ἔρως του ἦτο ἐν ἀναλογία πρὸς τὴν ψυχικὴν του ἰσχύον.

Ἀνεύρισκε μετ' ἐκπλήξεως ἐν τῇ ψυχῇ του διαχύσεις, ὧν οὐδέποτε ἤθελε πιστεύσει ἑαυτὸν ἐπιδεικτικόν, αἰφνιδίως συγκινήσεις, ἃς ἴσως ἤθελε χλευάσει ἄλλοτε βλέπων εἰς ἄλλον. Ὁ καθημέραν βίος του ὅμως διετέλει εἰς ἀντίθεσιν μετὰ τὸν ὄνειρά του. Ἐξῆ μὲν εἰς εὐήλιον παραλίαν, ἀλλ' ἡ Τουλὼν διαφέρει τῆς Νικαίας κατὰ πολὺ. Τὸ κυανοῦν κῦμα ἐλίκνιζε καὶ αὐτόθι τὰς ὀλκάδας καὶ τ' ἄλλα πλοιαρία, ἀλλ' ἔσειε σφοδρῶς τὸ σιδηροῦν σκάφος, ὅπερ τὸ μῖσος καὶ οὐχὶ ἡ ἀγάπη εἶχεν ἐφεύρει.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ ἀντιθεσις καθίστα τὸ ὄνειρον γοητευτικώτερον. Αἱ ἐκ τοῦ ὑπουργείου τῶν Ναυτικῶν προερχόμεναι διαταγαὶ προδιέγραφον ἀκριβέστατα τὸ πρόγραμμα τῶν γυμνασίων. Προέβλεπον ἐν τῷ ὑπουργείῳ ἐπικειμένην νέαν χρῆσιν τῆς φοβερᾶς καταστρεπτικῆς μηχανῆς, ἣθελον δὲ ταχέως καὶ ἀσφαλῶς περὶ τούτου νὰ πληροφορηθῶσιν. Εἰς ἕκαστον τῶν ἀξιωματικῶν τῶν τορπιλλοβόλων εἶχε διανεμηθῆ εἰδικὸς κατάλογος ζητημάτων, ἣτοι ὅποια ἦτο ἡ πραγματικὴ δύναμις τῆς ριπτομένης τορπίλλης, ὅποια ἡ ἐνέργεια αὐτῆς ἐπὶ τῶν ἐπιπέδων ἢ κυρτῶν ἐπιφανειῶν, ὅποιον τὸ ἄμεσον αὐτῆς ἀποτέλεσμα ἐπὶ ἀκινήτων ἢ ἐπὶ κινουμένων σωματίων. Καὶ οὐ μόνον ταῦτα, ἀλλὰ καὶ πῶς ἀκριβῶς εἶχον εἰς τὸ πέλαγος τὰ τορπιλλοβόλα σκάφη καὶ κατὰ πόσον ἀντίχον ἐν ὄρα τρικυμίας ἂν ἠδύναντο μετὰ μαθηματικῆς ἀυστηρότητος νὰ ἐκτελῶσι τοὺς ἐλιγμούς των μετὰ τὴν ἔκρηξιν καὶ ἂν ὤφειλον νὰ προσδοκῶσιν ἐξ αὐτῶν ἀποτελεσματικὴν συνδρομὴν ἐν περιπτώσει ναυμαχίας μετὰξὺ δύο στόλων.

Εἰς πάντα ταῦτα τὰ ζητήματα ἀνεδέχθη ν' ἀπαντήσῃ ὁ διοικητὴς τοῦ Τορπιλλοβόλου 29 ἐν ἐπιγνώσει, μὴ θέλων ν' ἀπαντήσῃ ὡς ἐγγιστα καὶ κατ' εἰκασίαν. Τὰ ἐπὶ τῆς τορπίλλης κυρίως πειράματα ἀνεβλήθησαν διὰ τὸ προσεχὲς ἔαρ, ὅτε

προϋτίθεντο νὰ ἐνεργήσωσιν ἐν Χιρβούργῳ τοιαῦτα ὅσον τὸ δυνατὸν ἀκριβῆ καὶ πειστικὰ διὰ τορπιλλῶν διαφόρων συστημάτων, ἅτινα εἶχε παραδεχθῆ τὸ ναυαρχεῖον. Ἦδη ἐγένετο λόγος περὶ ριζικῆς μεταβολῆς τοῦ ὑπάρχοντος συστήματος κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῆς αὐτονόμου τορπίλλης Οὐάιτχεδ. Μόλις δύο ἢ τρία τορπιλλοβόλα εἰργάσθησαν τῆδε κακεῖσε ἀσχοληθέντα εἰς ἀποπειράς ἀτελεῖς. Ὁ Φριδερίκος Πλεμόν ἄρα ἐγίνωσκε τί ὤφειλε νὰ πράξῃ, ὁ δὲ ζῆλος αὐτοῦ περιωρίζετο εἰς τὴν σπουδὴν τοῦ τορπιλλοβόλου αὐτοῦ καθ' ἑαυτό.

Τὸ ἰδικόν, τὸ 29 του, ὡς τὸ ἀπεκάλει, εἶχε νῦν καταστῆ εἰς αὐτὸν προσφιλές. Γεννῶνται ἐνίοτε ρεύματα συμπαιθίας μετὰξὺ τῆς ὕλης καὶ τοῦ λογικοῦ ὄντος. Μήπως δὲν ἀγαπᾷ τις τὴν οἰκίαν του, τὸ δωμάτιόν του, τὰ ἔπιπλά του, καὶ αὐτὸν τὸν χάρτην δι' οὐ εἶνε ἐπιστρωμένοι οἱ τοῖχοι καὶ αὐτὰς τὰς γηραιὰς καὶ ἐφθαρμένας τοιχοστρωσίας, αἵτινες διατηροῦσιν ἀναμνήσεις ὁμοῦ μετὰ τῆς κόνεως εἰς τὰς πτυχάς των. Ἐπανιδὼν τὸ 29 μετὰ τρίμηνον χωρισμὸν ὁ Φριδερίκος ἐχάρη.

Εὗρισκετο ἐκεῖ γαλήνιον, προσωρμισμένον παρὰ τὴν παραλίαν, μόλις ταλαντευόμενον, τὸ ἐπίμηκες ἐκείνο σιδηροῦν σκάφος, ἐφ' οὗ ἐξεῖχεν ἡ καπνοδόχος ὀπισθεν τῆς θέσεως τοῦ κυβερνήτου. Ἐκ νέου ὁ ἀξιωματικὸς ἔλαβε κατοχὴν τοῦ πλοίου του. Ἡσθάνετο πάλλοντα τὰ νεῦρά του ἐκ τῶν σκιρτημάτων τοῦ σιδηροῦ ἐκείνου σώματος ὑπὸ τὴν ὄθησιν τῆς ἔλικος, διερχόμενον διὰ τοῦ στήθους του τὸ ἄσθμα τῆς μηχανικῆς ἐκείνης ἀναπνοῆς, διαθέουσαν τὸ αἷμά του ἡ θέρμη τοῦ ἐκπεπομένου καπνοῦ. Τότε, ὡς νὰ τὴν ἐδοκίμαζε διὰ πρώτην φοράν, σφοδρὰ ὑπερηφάνεια κατέλαβε τὴν ψυχὴν του διὰ τὸ φοβερὸν μεγαλεῖον τῆς ἀνατεθείσης εἰς αὐτὸν ἀποστολῆς. Καθίστατο ἄγγελος τοῦ θανάτου ὅπως ὑπερασπίσῃ τὴν ὑπαρξιν τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου ὄντος τοῦ ἐξευγενίζοντος πάντα τὸν ἀγαπῶντα καὶ ἀφοσιούμενον εἰς αὐτόν — τῆς Πατρίδος.

Ὅπως τὴν ἐξυπηρετήσῃ ὤφειλε νὰ προσφέρῃ αὐτῇ ἐκατόμβας, χιλιάδας ἀνδρῶν ἐξαφανιζομένων εἰς τὴν ἄβυσσον πρὶν ἢ προφθάσῃσι κἂν νὰ ὑποπτεύσωσι τὸν κίνδυνον καὶ νὰ προλάβωσι τὴν καταστροφὴν. Πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς τοιαύτης ἀπαισίας ἐντολῆς δὲν ἐξήρκει τὸ χυδαῖον θάρρος. Πρὸ πάντων ἀπῆρτετο πονηρία καὶ τόλμη. Ἐπρεπε νὰ καταλάβῃ ἐξ ἐφόδου διὰ νὰ φονεύσῃ, νὰ καταστῆ ἄδρατος, ἀσύλληπτος διὰ τῆς ταχύτητος, νὰ εἰσδύῃ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους τῆς νυκτός, μετὰξὺ τῶν κυμάτων, ὡς δολοφόνος ἐνεδρεύων καὶ κρυπτόμενος. Ἡ τιμὴ ἀπῆρτε νὰ καθυποταχθῆ εἰς τὰ μῖση καὶ εἰς τὴν κατ' ἐπιφάνειαν προδοσίαν καὶ ἀνανδρίαν.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΛΕΟΝΤΟΣ ΔΕ - ΤΕΝΣΩ

Η ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ

ΣΜΥΡΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Ἡ κυρία Λεωνίδου δὲν προσεῖχε κἄν νὰ φάγῃ, ἀλλὰ παρεκάθητο εἰς τὴν τράπεζαν, ὅπως μόνον ἐποπτεύῃ καὶ διευθύνῃ τὴν ὑπηρεσίαν. Ἐκεραυνοβόλει ἐκάστοτε, διὰ τοῦ βλέμματός, τὰς δυστυχεῖς θεραπευομένης καὶ, ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, ἐκάλει αὐτὰς δι' ὑποκόφου φωνῆς :

— Γαρουφαλιά ! . . . Γαρουφαλιά ! . . . Σμαράγδα ! . . .

Συνώδευε δὲ τοὺς λόγους τῆς διὰ νευμάτων, ἅτινα ἐφαίνοντο περιέχοντα φρικώδεις ἀπειλὰς· ἠγείρετο πολλάκις τῆς τραπέζης, ὅπως προλάβῃ σφαλμά τι ἢ ἐπισπύση τὴν ὑπηρεσίαν. Ὡμοίαζε μᾶλλον πρὸς διευθυντὴν ἐργοστασίου καθ' ἡμέραν σπουδαίων πειραμάτων ἢ πρὸς οἰκοδέσποιναν ἤτο καθιδρῶς.

Εἰς τὸ συνεχόμενον δωμάτιον ἠκούοντο ἤττον συνεσταλμένοι ἐπιφωνήσεις. Τοιούτοτρόπως ὁ θορυβῶδης μηκυθμὸς τῆς Σκύλλης ἀνταπεκρίνετο εἰς τὸν ὑπόκοφον βόμβον τῆς Χαλύβδευς. Ἐτερός τις, μᾶλλον πεπειραμένος τοῦ Μαυρικίου, θ' ἀνεγνώριζε τὰς φωνὰς τῆς κοκκίνας Μαριγῶς καὶ τῆς γραίας θείας, αἵτινες, ἐπὶ τῇ προφάσει ἡμικρανίας, εἶχον ἀπόσχει νὰ παρακαθῆσωσιν εἰς τὸ γεῦμα.

Ὁ οἰκοδεσπότης ἔκοπτεν. Ἐρυθρὸς τὸ πρόσωπον, μετὰ πλατεῖαν μάχαιραν εἰς τὴν χεῖρα, ἐνεθουσία ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ ἔργου του.

Ἐκ διαλειμμάτων ὁ Δημοσθένης διέκοπτε τὴν ἐργασίαν του, ὅπως ἀπομάξῃ τὸ μέτωπόν του καὶ πληρώσῃ τὸ ποτήριον τοῦ ξένου του δι' οἴνου τοῦ Κουκλουτζᾶ, ὅστις, ὡς πρὸς τε τὸ χρῶμα καὶ τὸ ἄρωμα, ὠμοίαζε μεγάλως πρὸς τὸν οἶνον τῆς Μαδέρας.

Μετὰ δὲ τοῦτο ἡ Γαρουφαλιά ἐνεφάνιζετο μετὰ νέας τροπὰς καὶ ἐκεῖνος ἐπανήρχιζε νὰ κόπῃ.

Ἡ Ἀννέττα ἔτρωγεν ὀλίγον, πρὸ παντὸς μὲν διότι δὲν εἶναι προσήκον εἰς τὴν Σμύρνην νεάνις νὰ δεικνύῃ καλὴν ὄρεξιν, ἰδίως δὲ, διότι εἶχε τὸν στόμαχον πεφραγμένον ὑπὸ τινος ἀορίστου ἀνησυχίας. Τί ἐσκέπτετο ἐκεῖνος ὁ Παρισινός, ἐκεῖνος ὁ ἡμίθεος περὶ τῆς μαγειρικῆς, περὶ τῶν οἴνων, περὶ τῆς ὑπηρεσίας, περὶ τῆς οἰκογενείας τῆς; Ἄλλ' ἰδίως τί ἐσκέπτετο περὶ αὐτῆς καὶ περὶ τοῦ στολισμοῦ τῆς; Ἡ Ἀννέττα ἔφερε μᾶλλον οὐρανόχρουν φόρεμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχε θέσει ἐπίσης οὐρανόχρουν, ἀλλὰ διαφόρου ἀποχρώσεως, μικρὸν μανδύαν μετ' ὑποράμματός ἐκ λευκοῦ ὀλοσηρικοῦ. Μολοντί τὸ γεῦμα εἶχε παρατεθῆ περὶ τὴν μεσημβρίαν, ἡ νέα εἶχε θέσει ἐπὶ τῆς ξανθῆς κόμης τῆς ροδόχρουν γαρούφαλον, τὸ ὅποιον θὰ ἐσκάν-

δάλιζε συνδαιτυμόνα μᾶλλον τοῦ Μαυρικίου σοβαρὸν εἰς τὰ τῆς ἐθιμοτυπίας. Ἄλλως, τὸ γαρούφαλον ἤρμοζε καλῶς ὅπου ἴστατο, καί, ἐκτὸς τούτου, ὁσάντις ἢ ἀοιδὸς εἶναι ὠραία, συγχωρεῖται αὐτῇ εὐχαρίστως εἰς τόνος λελανθασμένος.

Ὁ ἰατρός ἔτρωγεν ὡς ταξειδιώτης, ὡς ναύτης, ὡς νέος εἰκοσιπενταετής, ὡς ἀτυχὴς καταδεδικασμένος νὰ φάγῃ τὴν πρώτην ὄραν μετὰ μεσημβρίας. Πλὴν δὲν ἐκώλυετο καὶ νὰ λαλήσῃ, μὴ ἔχον δ' ἐπιλογὴν μεταξὺ πολλῶν, συνδιελέγετο μετὰ τῆς θυγατρὸς τῶν ξενιζόντων αὐτόν, ἧτις οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχε παρευρεθῆ εἰς ὁμοίαν ἐορτήν.

Ἐκ δέκα νέων, οἵτινες ἤθελον εὐρεθῆ εἰς τὴν θέσιν τοῦ Μαυρικίου, οἱ ὀκτὼ ἤθελον βεβαίως κάμει τὸν ἔρωτα πρὸς τὴν δεσποινίδα καὶ ὁ ἕνατος θ' ἀφηγεῖτο αὐτῇ τὴν βιογραφίαν του. Ἀπ' ἐναντίας ὅμως ἡ Ἀννέττα ἐν τῷ Μαυρικίῳ ἀπήντησεν ἀνθρώπον καθυστεροῦντα ὀλόκληρον ἑκατονταετηρίδα, ὅστις ἠθέλησε νὰ σπουδαιολογήσῃ μετ' αὐτῆς, νὰ τὴν κάμῃ νὰ λαλήσῃ καὶ νὰ λάβῃ ἐνδιαφέρον περὶ αὐτῆς, περὶ τῶν πράξεων καὶ τῶν σκέψεων τῆς, φερόμενος πάντοτε μετὰ τῆς εὐγενείας τοῦ νὰ θέτῃ αὐτὴν ὑπὸ εὐχάριστον καὶ εὐνοϊκὸν φῶς. Αἱ γυναῖκες, μετ' ὅ,τι ἂν λέγηται, ἐκτιμῶσιν ἐν πᾶσι τὴν εὐφυΐαν.

— Ἄ ! ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἡ Ἀννέττα, γοητευομένη ὑπὸ τῆς γλυκείας μουσικῆς τῆς φωνῆς τοῦ Μαυρικίου, ὑπὸ τῆς καθαρότητος τῆς γαλλικῆς προφορᾶς καὶ ὑπὸ τῆς προφητείας τῆς προτεραίας — ὅποιον ὄνειρον νὰ διέλθω τὸν βίον μετὰ συντρόφου τόσον περιποιητικοῦ, πνευματώδους καὶ ἀγαθοῦ ! Ὅποια εὐδαιμονία ν' ἀποφύγω τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ ὀνομάζωμαι κυρία φὸν Ἄουχεν ἢ ἀπλῶς κυρία Ἀννέττα, ἐὰν πέρωται νὰ κληθῶ κυρία Βιλφερῶν.

Ὁ Δημοσθένης, κόπτων τὰ παρατιθέμενα τρόφιμα, δὲν ἔχανε λέξιν ἐκ τῆς συνδιαλέξεως, μέχρι δ' ἐκείνης τῆς στιγμῆς ὁ μέλλων γαμβρὸς οὐδαμῶς τῷ ἀπήρησκεν.

Ἀφοῦ ἀπέθεσε τὴν μάχαιραν, ἔκρινε προσήκον, ἀποφασίσας ἐπὶ τέλους νὰ φάγῃ τι, νὰ παρεμβάλλῃ ἐρώτησίν τινα.

— Λοιπόν, ὁ πατήρ σας εἶναι ἰατρός ; — ἤρξατο ἐρωτῶν. Εἰς τὴν Σμύρνην ἡ ἰατρικὴ εἶνε καλὸν ἐπάγγελμα. Ἐχομεν μάλιστα ἰατρὸν Γάλλον, ὅστις, ἐντὸς πενταετίας, κατάρθρωσε ν' ἀγοράσῃ οἰκίαν. Ὁ πατήρ σας ἔχει ἰδιόκτητον οἰκίαν ;

— Ναι, κύριε, ἀπεκρίθη ἡ Μαυρίκιος.

— Οἰκίαν δι' ἑαυτὸν μόνον ;

— Ἀλλὰ ναι· εἶναι κάπως εὐπορώτερος ἀκόμη.

— Ἴσως ἔχει πολυάριθμον οἰκογένειαν.

— Ὅχι, κύριε, εἶμαι τὸ μόνον τέκνον του.

— Καὶ ταξειδεύετε ; Ἄ ! βέβαια. Πρέπει νὰ ἐπωφεληθῆ τις ἀπὸ τὴν νεότητά του, ἵνα κερδίξῃ χρήματα.

— Ὡ ! δὲν γίνεταί βεβαίως ἡ περιουσία ἐπὶ τῶν πολεμικῶν πλοίων. Θὰ ταξειδεύσω κἀνὲν ἔτος χάριν ἐκπαιδύσεως καὶ ἀκολούθως θὰ ἐπιστρέψω εἰς Παρι-

σίους, ὅπως διαδεχθῶ τὸν πατέρα μου.

— Ναι, ἀλλ' εἰς τοὺς Παρισίους εἶναι πολλοὶ ἰατροὶ καὶ αἱ ἐπισκέψεις δὲν θὰ πληρώνονται ἀκριβᾶ. Ὁ πατήρ σας πόσον πληρώνεται τὰς ἰδικὰς του ;

— Δύο λουδοβίκεια, νομίζω, ἐκτὸς ἐὰν πρόκειται περὶ ἀσθενῶν πτωχῶν, ἀπεκρίθη ὁ Μαυρίκιος, ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ θεωρηθῆ προσβαλλόμενος ἐκ τοῦ πλήθους ἐκείνου τῶν ἐρωτήσεων, διότι ἦτο ἀφελεστάτη ἡ περιεργία τοῦ ξενιζόντος αὐτόν.

— Καὶ ἐπισκέπτεται καθ' ἑκάστην πολυλοῦς πλουσίους ;

— Δέκα ἢ δώδεκα, κατὰ μέσον ὄρον, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος.

— Ἀλλὰ, καλέ μου κύριε—ἀνεκράξεν ὁ Δημοσθένης, ἀφοῦ ὑπελόγησε κατὰ διάνοιαν — ὁ πατήρ σας θὰ κερδίζει τοῦλάχιστον ἑκατὸν χιλιάδας φράγκα κατ' ἔτος. Ἡξεύρετε, ὅτι ὁ οἶκος Χάρρισαν, ὁ σπουδαιότερος τῆς ἀγορᾶς μας, δὲν κερδίζει πολλάκις περισσότερα ;

Ὁ ἐμπορομεσίτης ἔλεγε καθ' ἑαυτόν :

— Αὐτὸς ὁ νέος ἔχει ἔντιμον ἐξωτερικὸν ἀναμφιβόλως, ἀλλὰ λέγει χονδρὰ ψεύδη. Πρέπει νὰ πληροφορηθῶ παρὰ τοῦ συστήσαντός μοι αὐτόν.

— Θεέ μου ! ἔλεγεν ἐτέρωθεν καθ' ἑαυτὴν ἡ Ἀννέττα, υἱὸς ἑκατομμυριούχου ! Νέος, ὁ ὅποιος θὰ γνωρίζῃ τὰς πρώτας κομψομενάς τῶν Παρισίων ! Ἡμεῖς θεωρούμεθα ὑπ' αὐτοῦ πτωχοὶ ! Μετὰ πέντε ἢ ἕξ ἡμέρας, θὰ ἔλθῃ ν' ἀποδώσῃ ἡμῖν τὴν ἐπίσκεψιν τῆς καλῆς του πέψεως καὶ δὲν θὰ τον ἐπανιδώμεν !

Εἶχεν ἤδη παρέλθει ἡ ὥρα τετάρτη, ὅτε ἠγέρθησαν τοῦ γεύματος, ὅπως μεταβῶσιν εἰς τὴν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἀνοιχθεῖσαν καὶ κακῶς διὰ μαγκαλίου θερμανθεῖσαν αἴθουσαν.

— Ἀννέττα, εἶπεν ὁ μεσίτης, κάθισε εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ τραγώδησέ μας κἄτι. Θὰ συγχωρήσῃτε τὴν θυγατέρα μου, κύριε. Δὲν εἶναι κλειδοκυμβαλίστρια, ὡς αἱ ὑμέτεραι παρισιναί, ἀλλ' ὅμως αἱ διδάξασαι αὐτὴν μοναχαὶ τὴν ἐθεώρουν ὡς οὐχὶ εὐκαταφρόνητον μουσικόν.

Ἡ δεσποινὴς Λεωνίδου, τρέμουσα ὡς φύλλον καλάμου, ἐκάθισε πρὸ τοῦ κλειδοκυμβαλοῦ καὶ ἔψαλεν ὅσα ἐγίνωσκεν ἑσμάτια. Χάρις εἰς τὰς συμβουλὰς τοῦ διασῆμου Βερολινεῖου καὶ τοῦ Νεαπολιτάνου κλειδοκυμβαλιστοῦ, κατέστησε τὴν φωνὴν τῆς μελωδικήν. Ἰδίως ἔψαλλε μετὰ τόνου περιπαθοῦς καὶ οὐκ οἶδά πως θλιβεροῦ, ὅστις καθίστα αὐτὴν ἀληθῶς ἀξίαν διαφέροντος. Οὕτω θὰ ἔψαλλεν ἡ νύμφη Εὐχαρίς, ἐνῶ ὁ Τηλέμαχος, νηχόμενος, προσήγγιζεν εἰς τὸ πλοῖόν του ἀνευ ἐλπίδος ἐπιστροφῆς.

Μετὰ παρέλευσιν ἀρκετοῦ χρόνου, ὁ Μαυρίκιος ἐνόησεν, ὅτι εἶχε νυκτώσει καὶ ὅτι ὁ κύριος Λεωνίδου ἐκοιμήσθη, ἐνῶ ἡ οἰκοδέσποινά ἐπώπτευεν, ἐν τῷ συνεχόμενῳ δωματίῳ, τὴν ταξινόμησιν τοῦ πολεμικοῦ ὑλικοῦ.

Μέλλων ν' ἀπέλθῃ, ὁ ἰατρός εἶπε πρὸς τὴν νεαρὰν μουσικόν :

— Πρό πολλῶν μηνῶν δὲν εἶχον διέλθει τόσον εὐχαρίστους ὥρας.

— Θὰ σὰς ἐπανιδῶμεν καμμίαν φορὰν; ἠρώτησεν ὁ Δημοσθένης, ἀφυσπισθεὶς.

— Κάμμίαν φορὰν! εἶπε φαιδρῶς ὁ Μαυρίκιος. Ἄλλὰ, κύριε, θὰ με βλέπετε συχνάκις, ἐάν μοι ἐπιτρέπητε νὰ σὰς ἐπισκέπτομαι.

Ὁ μεσίτης δὲν θὰ ἦτο ὅ,τι ἦτο, δηλαδὴ ὁ εἰλικρινέστερος καὶ μᾶλλον φιλόξενος τῶν ἀνθρώπων, ἐάν δὲν ἀπεκρίνετο:

— Ἐχει καλῶς! Ἐνθυμήθητε, ὅτι ἀνελάβετε τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἔρχεσθε καθ' ἐκάστην.

Ἐκείνην τὴν ἐσπέραν, ἡ Ἄννέττα ἦτο φαιδρᾶ, φαιδροτάτη καὶ ἐφέλλιζεν ὡς πτηνόν, ἐνῶ ἐξεδύετο, ὅπως κατακλιθῆ.

Ἀφ' ἐτέρου, ὁ Μαυρίκιος, ἐξηλωμένος ἐντὸς τοῦ λέμβου, ἐσκέπτετο μετὰ τῆς γαλήνης ἠχηροῦ στομάχου καὶ ἡσύχου ψυχῆς.

— Κάκιστον σύστημα! Νὰ κάθηνται εἰς τὸ γεῦμα τὴν μίαν μετὰ μεσημβρίαν καὶ νὰ παραμένωσι μέχρι τῆς τετάρτης!.. Ἄλλὰ δὲν σημαίνει! εὖρον εὐχάριστον οἶκον καὶ ἀξιολόγους ἀνθρώπους. Εἶναι εὐτυχία διὰ τὸν χρόνον τῆς ἐν Σμύρνη διαμονῆς μου.

Γ

Ὁ Μαυρίκιος διήρχετο ὅλας περίπου τὰς ἐσπέρας ἐπὶ τοῦ πλοίου. Ὅσάκις δὲν εὕρισκετο ἐκεῖ, ἠδύνατό τις νὰ εἶπῃ ἀλανθάστως, ὅτι ἦτο εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Ρόδων. Οὐχὶ ὅτι ἐτέρπετο ἐκεῖ μεγάλως ἢ διενοεῖτο νὰ ἐρωτοτροπήσῃ μετὰ τῆς δεσποινίδος Λεωνίδου, ἀλλὰ διότι ἐξ ὄλων τῶν ὑπὸ τοῦ νέου βίου του ἐπιβαλλομένων αὐτῷ στερήσεων ἡ μᾶλλον βαρύνουσα ἦτο ἡ τῆς ἐλλείψεως τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς, τῆς ὁποίας εἶχεν ἀπολαύσει ἕως τότε τὰς ἡδύτητας.

Μεταξὺ τῶν συμπλωτῆρων του ὑπῆρχον πολλοί, οἵτινες εἶχον ἐγκαταλείψει τὴν πατρικὴν στέγην ἀπὸ τῆς δεκαετοῦς ἢ δωδεκαετοῦς ἡλικίας των, ἐπανερχόμενοι κατὰ μακρὰ διαλείμματα, ὅπως παραμεινωσιν ἐκεῖ βραχύτατον χρόνον. Τοιοῦτοτρόπως εἶχον ἀπομαθεῖ τὸν εἰρηνικὸν βίον τῆς οἰκιακῆς ἐστίας, ἔχοντες τεταραγμένα τὰ νεῦρά των ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων ὑπερβολῶν τῆς ἐργασίας καὶ τῶν ἡδονῶν, ἐκ τῆς ἀντιθέσεως αὐστηροτάτης πειθαρχίας καὶ ἀπεριορίστου ἐλευθερίας. Ἄλλ' ὁ Μαυρίκιος εἶχεν αἰσθανθῆ πάντοτε ἑαυτὸν ἐλεύθερον, διότι εἶχεν αἰσθανθῆ ἑαυτὸν ἀγαπώμενον ὑπὸ τῶν διοικούντων αὐτόν. Καθ' ἣν ἡλικίαν ὁ συνήθης μαθητῆς γυμνασίου καπνίζει τὸ πρῶτον σιγάρον του καὶ παρακολουθεῖ, μετὰ τὴν καρδίαν συγκεκινημένην καὶ τὰς παρεῖας καταπορφόρους, τὴν πρώτην προσβλέπουσαν αὐτὸν γλυκέως νεάνιδα, ἐκεῖνος ἐν τῆ αἰθουσῇ τοῦ πατρὸς του εἶχε γνωρίσει τὴν τέχνην ὑπὸ πάσας τὰς μορφάς, τὴν καλλονὴν μεθ' ὄλων τῶν θελγῆτρων τῆς. Δὲν ἠσθάνετο ἀνίαν ἢ κόπωσιν πρὸς τὸ καλὸν καὶ ἀγαθόν, ἀκριβῶς ὅμως, ὡς γινώσκων

καὶ ἐκτιμῶν αὐτό, ἠσθάνετο ἀποστροφὴν πρὸς πᾶν τὸ ὑποπτον ἢ ἠλλοιωμένον.

Ἀφικόμενος εἰς Σμύρνην, ἐπίστευε, κατὰ τὰς πληροφορίας τῶν συναδέλφων του, ὅτι θὰ εἶχεν ἐπιλογὴν μόνον μεταξὺ τῶν βιβλίων του καὶ δημοσίου τιῆς καταστήματος ἢ τοῦ καφεῖου ἢ ἄλλου. Ἀπ' ἐναντίας ὅμως, ἐν οἰκίᾳ ἀγνώστῳ αὐτῷ τὴν προτεραιάν, ἀνεῦρε τὸ δι' αὐτὸν ἰσχυρὸν θέλγητρον τοῦ οἴκου— τὸν λαμπτήρα, τὸ ταυτοῦρι, τὸ θερμὸν δωμάτιον, ὅτε ὁ ψυχρὸς ἀνεμὸς ἔπνεεν ἐκτὸς αὐτοῦ. Συγχρόνως εἶχεν ἀνεῦρε ἕξενους φιλόφρονας, περιμένοντας καὶ ὑποδεχομένους αὐτὸν ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος ὡς μέλος τῆς ἰδίας τῶν οἰκογενείας, τὴν τσάτσα Κατῆνα πλέκουσαν, τὴν Δουδοῦ κεντῶσαν, τὸν Δημοσθένην μὲ τὴν σπανιῶσιν θέλγουσαν, ἀλλὰ πάντοτε ἐνδιαφέρουσαν συνδιαλέξιν του καὶ τὴν Ἄννέτταν μὲ τοὺς χαριστάτους γέλωτάς τῆς, ἐκρηγνυμένους δι' ἐν τίποτε, ὅσάκις ἐκεῖνο τὸ τίποτε προήρχετο ἐκ τοῦ Μαυρίκιου. Ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀξιόλογα πρόσωπα ἐλάτρευον αὐτόν, ἕκαστον κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον του καὶ ἐθεμελίουν ἐπ' αὐτοῦ μᾶλλον ἢ ἦττον κεκρυμμένας ἐλπίδας, αὐξοῦσας ἐφ' ὅσον ἔβλεπον αὐτόν νὰ ἐπανέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν των. Διατί ἤρχετο; Οὐχὶ βεβαίως, ἵνα συνδιαλεχθῆ περὶ ἀρχαιολογίας μετὰ τοῦ Δημοσθένους, περὶ φιλανθρωπικῶν ἔργων μετὰ τῆς Δουδοῦς καὶ περὶ ἡμικρανίας μετὰ τῆς γραίας θείας. Λοιπόν, ἤρχετο διὰ τὴν Ἄννέτταν, τὴν ἐν τῷ κόσμῳ ἐντελεστάτην ἐντέλειαν, κατὰ τὴν κρίσιν τῶν τριῶν λατρευτῶν αὐτῆς! Ἄ! αὐτὸς βεβαίως εἶχε καλίσθησιν, διὰ τοῦτο δὲ πρὸ παντὸς ἦσαν αὐτῷ εὐγνώμονες. Ἐπὶ τέλους, εἶχον εὖρει ἕνα νέον ὡς ἔπρεπεν.

Ἡ Γαρουφαλιά, ὅπως ἀναγνωρίζῃ κτύπημά τι τοῦ ρόπτρου τῆς ἐξωθύρας, δὲν εἶχεν ἀνάγκη νὰ προβάλλῃ πλέον εἰς τὸν ἀνεμὸν τὴν ἀκτένιστον κεφαλήν τῆς. Καὶ αὐτὴ ἡ Ἄννέττα ἀνελάμβανεν ἡδὴ στασιν σοβαρὰν καὶ ἐπιφυλακτικὴν οἷα ἀρμύζει πρὸς νεάνιδα, ἣτις δὲν εἶναι πλέον βεβαία, ὅτι εἶναι ἐλευθερά καὶ κυρία ἑαυτῆς. Οἱ ἐρώμενοι αὐτῆς, διότι ὑπῆρχον τοιοῦτοι, ἀλλ' ἄνευ σημασίας παρετήρουν αὐτὴν ὡς παρατηρεῖται ἐν τοῖς ἐρμαρίοις τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων πολῦτιμόντι ἀντικείμενον, τεθὲν κατὰ μέρος μέχρι νεωτέρας διαταγῆς. Ἐνίοτε δ' ὁ Μαυρίκιος ἀπῆντα ἐν τῷ διὰ καέντων γαρυφάλων ἀρωματισμένῳ γυναικωνίτῳ ἄλλας τσάτσας καὶ ἄλλας κοκκῶνας, ἐλθούσας τυχαίως, ὡς ἔλεγον, πράγματι ὅμως, ὅπως ἴδωσι τὸν ὥραϊον ἐκεῖνον νέον, ὅστις ἤρπτο τῆς Ἄννέττας.

Ὁφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ὁ Μαυρίκιος ἔκαμνε τὸν ἔρωτα καθ' ὃν τρόπον ὁ κύριος Ζουρδαῖν ἔγραφεν εἰς πεζὸν λόγον. Περιεστοιχίζετο ὅμως ὑπὸ προσώπων, ἀπόφασιν ἐχόντων νὰ διαβλέπωσιν ἐν πᾶσι τὸν ἔρωτα. Δὲν ἠδύνατο νὰ εἶπῃ «ὑγεαίνοιτε» πρὸς τὴν Ἄννέτταν, ἐάν αὐτὴ ἐπαρμύζετο, χωρὶς ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ τῆς ν' ἀνταλλάξωσι βλέμματα πλήρη ἐννοίας. Ὁ Μαυρίκιος, ὅπως ἀνταπο-

κρίνηται ὅπως δῆποτε εἰς τὰς ἐπανελημένες προσκλήσεις εἰς γεῦμα, ἀπέστειλε παντοῖα δῶρα. Ἐκαστον ἀτμόπλοιο τῶν Γαλλικῶν Διαπορθμεύσεων ἔφερεν ἐκ Παρισίων κιβώτιον μυριῶν κομψοτεχνημάτων. Ἐπρεπε νὰ βλέπῃ τις πῶς τὸ ἐλάχιστον δῶρον ἐμελετάτο, ἐσχολιάζετο, ἐξηγεῖτο ὡς γρίφος, καθ' ὃν τὰ ἀντικείμενα τῆς τέχνης ἐλάλουν, ἐν πλήρει ἀγνοίᾳ των, τὴν γλῶσσαν τῶν ἀνθρώπων.

Κατὰ τὴν κρίσιν ὀλοκλήρου τῆς οἰκογενείας, τὰ πράγματα εἶχον προβῆ μεγάλως ἐπὶ τῆ εὐκαιρίᾳ τοῦ ἐτησίου χοροῦ τῆς Ἑλληνικῆς Λέσχης, δοθέντος μετὰ τινὰς ἐβδομάδας ἀπὸ τοῦ κατάπλου τοῦ Δρυῶν-δ'—Ὀυρβίλ. Ὁ Μαυρίκιος εἶχε δωρήσει τῇ δεσποινίδι Λεωνίδου καλλιτεχνικὸν σημειωματᾶριον, προωρισμένον νὰ παραγάγῃ θόρυβον μετὰ τῶν κομψῶν τῆς ἑορτῆς. Ἡ Ἄννέττα, λαμβάνουσα τὸ θαυμασίον ἐκεῖνο κομψοτέχνημα, ἐπὶ γωνίας τοῦ ὁποίου ἦσαν ἐντετυπωμένα τὰ ἀρχικὰ τοῦ ὀνόματός τῆς γράμματα, πορφυρὰ ἐκ τῆς εὐχαριστήσεως, εἶπε τῷ δωρητῇ:

— Τῇ ἀληθείᾳ, κύριε, εἶναι πολὺ ὠραῖον διὰ τὴν Σμύρνην.

Ἐκείνη ἡ δῆλωσις προὐκάλεσεν ἀπάντησιν, ἧς ἡ σημασία ἐσημειώθη παρὰ πάντων.

— Ἀστείξεσθε, δεσποινίς, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος. Οὐδὲν ὑπάρχει πολὺ ὠραῖον δι' ὑμᾶς. Ἄλλως, τίς οἶδεν; Ἴσως δὲν μεῖνῃ διὰ παντὸς εἰς τὴν Σμύρνην.

Ἐν τέλει δέ, ὡς ἐάν μὴ εἶχεν ὑπερμέτρως προβῆ, ὁ Μαυρίκιος, προσκληθεὶς νὰ ἐγγραφῆ δι' ἕνα στρόβιλον κατ' ἐκλογὴν του, ἔλαβε τὸ σημειωματᾶριον, ἔγραψε τὸ ὄνομα του ἐφ' ὄλων τῶν σελίδων καὶ ἀπέδωκεν αὐτό, εἰπὼν:

— Ἐγγράφομαι δι' ὅλους τοὺς χορούς. Εἰς ὑμᾶς δ' ἀπόκειται, δεσποινίς, νὰ καταδεχθῆτε νὰ ἐκλέξητε.

Ἐκείνην τὴν νύκτα, ἡ οἰκογένεια Λεωνίδου ἠγρύπνησε πολὺ, σχολιάζουσα τὸ γεγονός.

— Ἴσως, ἔλεγεν ὁ Δημοσθένης, θὰ ἐπραττον καλῶς νὰ μεταβῶ καὶ ἀποκατασταθῶ εἰς Μασσαλίαν, θὰ ἤμην μόνον δώδεκα ὥρας μακρὰν τῶν Παρισίων, ἀνθρωπος δὲ μετὰ τὴν ἐδικὴν μου πείραν θὰ ἐκέρδιζε πολλὰ χρήματα!

— Χρήματα! χρήματα! Ἄς πηγαίνωμεν, Δημοσθένη, εἰσαι ἀρκετὰ πλούσιος, ὥστε πρέπει ν' ἀναπαυθῆς, ἀφοῦ μάλιστα θὰ ἔχωμεν καὶ γαμβρὸν πλούσιον. Ταῦτα ἔλεγεν ἡ κοκῶνα Μαριγῶ. Ἡ δὲ γραῖα Κατῆνα, κατ' ἀρχὴν μὲν ἀπῆρῆσκετο εἰς τοὺς γάμους, ὃν ἔνεκον ἠναγκάζοντο αἱ νεάνιδες ν' ἀπομακρύνωνται τῆς γενεθλίου γῆς, ἀλλὰ συγκεκριμένως ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὡμολόγει ὅτι ἡ εὐκαιρία ἦτο δυσσεύρετος.

Ἡ Ἄννέττα ἔζη ὡς ἐν ὄνειρῳ, μὴ δυναμένη δ' ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ πράξῃ ἑτερόν τι, παρήγοιτε παρὰ τῷ Διογένηι— τῷ πρώτῳ ραπτικῷ καταστήματι τῆς Σμύρνης—μίαν ἐνδυμασίαν, ἱκανὴν ν' ἀποδείξῃ, ὅτι οἱ Παρίσιοι δὲν ἔμελλον νὰ

έρυθρίσασιν, αφικνουμένης εκεί τῆς κυρίας Μαυρικίου Βιλφερών.

Ἡμέραν τινά, καθ' ἣν ἐπέστρεψεν ἀπὸ τοῦ πεφημισμένου ράπτου, ὁ ἰατρός ἐκάθητο ἤδη εἰς τὸ ταντούρι. Ἐνῶ δ' ἡ Ἀννέττα εἰσῆρχετο, ἡ κοκώνα Μαριγῶ ἔλεγε τῷ Μαυρικίῳ :

— Ἐὰν ὁ κύριος ἰατρός θέλῃ νὰ ἴδῃ ὠραῖον χορόν, ἄς κατορθώσῃ νὰ προσκληθῆ ἀπὸ τοὺς κυρίου Χάρρισων. Εἶναι μία οἰκία...

— Οἱ Χάρρισων ! διέκοψεν ἡ Ἀννέττα, ἐξακοντίσασα κατὰ τῆς κοκώνας τρομερὸν βλέμμα, τί θέλετε νὰ κάμῃ ὁ κύριος Βιλφερών εἰς τὴν οἰκίαν τοιούτων ἀνθρώπων ; Ὁ κύριος Χάρρισων εἶναι εἰς γέρον Σκῶτος, ὅστις δὲν γνωρίζει εἰμὴ τὰ ἐμπορικά του βιβλία καὶ τὴν ἁγίαν Γραφήν του !

— Θὰ υπάγετε ὑμεῖς, δεσποινίς, εἰς αὐτὸν τὸν χορόν ;

— Ἐγώ ; Βεβαίως, ὄχι. Μοὶ ἀρκοῦσιν οἱ χοροὶ τῆς Λέσχης. Ἐκεῖ τοῦλάχιστον εἶναι τις εἰς τὴν ἰδίαν του οἰκίαν, διότι πληρῶναι καὶ πρὸς οὐδένα ἀναλαμβάνει ὑποχρεώσεις.

Δυστυχῆς Ἀννέττα ! Ἡ Μαριγῶ εἶχε θέσει τὸν δάκτυλον ἐπὶ μιᾶς τῶν πληγῶν τῆς ζωῆς της, τῶν ὁποίων αἱ λοιπαὶ ἦσαν ὁ Βερολιναῖος καὶ ὁ Νεαπολιτανός. Οἱ χοροὶ τῆς Λέσχης ἤρκουσαν αὐτῇ ! Οἱμοὶ ! Ἐποιεῖτο τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν. Ἀνῆκεν εἰς τὴν «δευτέραν τάξιν» τῆς κοινωνίας, ἐνῶ ἡ κυρία Χάρρισων, βασίλισσα τῆς «πρώτης», δὲν ἐξαπέστελλε τὰ προσκλητήριά της μέχρι τῆς ὁδοῦ τῶν Ρόδων. Εἰς ἐπίμετρον δ' ἡ μιστὴ ἐκείνη γυνὴ εἶχεν ἀνεψιάν, μίαν ἀνεψιάν, τὴν ὁποίαν ἡ Ἀννέττα ἐγνώριζεν ὀλίγον μὲν ἐξ ὄψεως, πολὺ ὅμως ὡς φημιζομένη ἐπὶ εὐφύα καὶ καλλονῇ, γοητευοῦσα πάντας τοὺς πλησιάζοντας αὐτὴν. Ἀ ! ἐκείνη ἡ Μαριγῶ εἶχεν ἐκλέξει τῷ ὄντι τὴν κατάλληλον στιγμὴν, ὅπως ποιήσεται λόγον περὶ τῶν Χάρρισων.

Τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο προὔξενεσε τῷ Μαυρικίῳ πρόσκαιρον ἀπλῶς ἐκπληξιν. Ἐπὶ πέντε λεπτά τῆς ὥρας, τὸ συνήθως τόσον γλυκὺ καὶ ἡρεμον πρόσωπον τῆς Ἀννέττας, ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῆς ὀργῆς, εἶχε καθόλου παραμορφωθῆ, ὥστε ἦτο ἡ προφανῆς ἀρνησις ἐαυτοῦ ἢ λευκὴ χροιά του εἶχε μεταβληθῆ εἰς μέλαιναν.

Βλέμματά τινά, τὰ ὁποῖα διαφεύγουσιν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἀβλαβοῦς καὶ γλυκειάς συνήθως γυναικός, εἶναι ὡς τὰ ἴχνη ὀνύχων θηρίου ἐπὶ τῆς ροδοχρόου ἀμμουδάσους τῆς Κεϋλάνης. Ἀκολουθήσατε τὸν δρόμον σας, ἐὰν ἐπιθυμῆτε, ἀλλὰ μὴ ἐκτεθῆτε πολὺ καί, εἰς τὴν πρώτην φράττουςαν τὴν ὁδὸν σας βᾶτον, λάβετε θέσιν ἀμυντικὴν.

Ὁ χορὸς τῆς Ἑλληνικῆς Λέσχης ἐπέτυχεν, ἄριστα, ὡς συνήθως, ὁ δὲ Μαυρικίος, καίτοι παρισινός, ἐδέησε νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι καὶ ἐν Σμύρῃ τὰ πράγματα ἐγίνοντο καλῶς. Ὁ φωτισμός ἦτο ἀπλετος, ἡ ὀρχήστρα πολυάριθμος καὶ τὰ γλυκύσματα ἐπιτυχῆ καὶ ἀφθονώτατα. Ἰσως

αἱ εὐρεταὶ αἰθουσαι, ἐπιπλωμένοι μόνον διὰ κατόπτρων καὶ διβανίων, κατὰ μήκος τῶν τοίχων τεταγμένων, ἐδείκνυόν πως αὐτὰς κενὰς ἄλλ' οἱ στολισμοὶ τῶν γυναικῶν δὲν ἐστεροῦντο κομψότητος. Ἐνῶ αἱ δεσποινίδες, μὲ τὰς αἰθερίας ἐσθητάς των, ἐκυμαίνοντο, οὕτως εἶπεῖν, ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς, ὡς ἐλαφρὰ νέφη, ὠθούμενα ὑπὸ τῆς ἐσπερίας αὔρας, αἱ μητέρες, κατάφορτοι ὑπὸ πολυτίμων κοσμημάτων καὶ ἐσθητῶν ἐξ ὀλοσηρικοῦ ἢ βελούδου, ἐκάθητο μεγαλοπρεπῶς ὡς ὠραία ἀγάλαματα. Ὅ,τι ὅμως παρεῖχεν εἰς τὴν ἑορτὴν ἰδίαν λάμπιν ἦσαν τὸ πλῆθος τῶν ἀξιωματικῶν, φερόντων πάσας τὰς ναυτικὰς εὐρωπαϊκὰς στολάς. Ἀλλὰ καὶ ὅποιοι χορευταὶ ! Δύο εἶναι τὰ μᾶλλον προτιμώμενα ὑπὸ τοῦ ναύτου, ἰδίως δ' ὑπὸ τοῦ Γάλλου ναύτου, πράγματα, ἡ ἰππασία καὶ ὁ χορὸς, διότι ἐν αὐτοῖς πραγματοποιεῖται τὸ ἰδεῶδες δύο ἀδυνάτων, ἡ ξηρὰ καὶ ἡ γυνή.

Ὁ Μαυρικίος Βιλφερών ἦτο παρισινός, εἰς δὲ τὴν εἰκοσιπενταετῇ ἡλικίαν δὲν χορεύουσι πλέον εἰς Παρισίους. Ἐκτὸς ὅμως τοῦτου, ἦτο ὀκνηρὸς ὡς Τοῦρκος καὶ ἀπέφευγε τὸν κόπον νέων παρουσιάσεων. Τρεῖς μόνον ἐχόρευσε καὶ πάντοτε μετὰ τῆς δεσποινίδος Λεωνίδου, διότι αὕτη ἐπέμενε εἰς τοῦτο.

Δυστυχῆς κόρη ! Ἐκείνη ἡ νύξ ὑπῆρξε δι' αὐτὴν ὄνειρον. Ἡ κίνησις, ἡ μουσικὴ, ἡ μακρὰ ἐγκατάλειψις αὐτῆς εἰς τὸν βραχίονα ὠραίου νέου, γινώσκοντος νὰ λέγῃ ἀπροσκόπτως τὰς εἰς τὸν χορὸν ἐπιτροπομένας φράσεις, αἱ ἐκδρομαὶ εἰς τὸ κυλικεῖον, ὀλίγος καμπανίτης, πάντα ταῦτα ἦσαν πλέον ἢ ἱκανὰ νὰ μεταδώσωσιν αὐτῇ τὴν πίστιν, ὅτι μετεῖχεν ἐρωτικῆς δυωδίας, ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας ἀπήγγελλε μονόλογον. Ὁ Μαυρικίος συνάδευσε αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν της, ἡ δ' ἐπιστροφή ἐκείνη εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Ρόδων συνεπλήρωσε τὴν ὀπτασίαν αὐτῆς. Ἡ θερμοκρασία ἦτο γλυκεῖα ἢ σελήνη τῆς Ἀνατολῆς ἔλουε τὴν πόλιν διὰ τοῦ ξανθοῦ φέγγους της, τὸ ὁποῖον ἢ ὠχρὰ χροιά τῆς ὑποφωσκούσης ἡμέρας δὲν εἶχεν εἰσέτι λευκάνει. Οἱ δύο νέοι, στηριζόμενοι ἡδέως εἰς τοὺς βραχίονας ἀλλήλων, ὤδευον, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τοῦ Δημοσθένους καὶ τῆς συζύγου του, οἵτινες κατεσκόπευον αὐτοὺς μετὰ φιλοστόργου περιεργίας. Ἀμφότεροι ἠσθάνοντο ἐαυτοὺς εὐδαίμονας ἐν τῷ βίῳ καὶ το ὠμολόγουν ἀμοιβαίως οἱ ἀσύνετοι, ὡς ἐὰν πρέπη νὰ ὀμιλῶμεν μεγαλοφώνως περὶ τῆς εὐτυχίας, περὶ τῆς υἱετίας, περὶ τῶν θεσαυρῶν ἡμῶν ! Οἱ κλέπται ἔχουσι τὴν ἀκοὴν ὀξεῖαν καὶ ἔχουσιν αὐτὴν ὀξυτέραν οἱ ἀόρατοι ἐκεῖνοι κλέπται, οἵτινες καλοῦνται νόσος καὶ ὀδύνη.

Εἶπον ἀλλήλοις, ὅτι ἦτο θελκτικὸν τὸ ζῆν ἐν τῇ ὠραίᾳ ἐκείνῃ νυκτί, ὅτι ὁ οὐρανὸς οὐδέποτε εἶχεν ἐφαπλώσει μανδύαν διαφανέστερον καὶ μᾶλλον ἀστεροποικίλον, ὅτι ἡ μακρὰν ὑπνώττουσα θάλασσα ἦτο μαγευτικὴ καὶ ὅτι, ἐπὶ τέλους, εἶχον διέλθει τερπνὰς καὶ ἀληθμονήτους ὥρας.

Δυστυχῆς Ἀννέττα ! Πάντα ταῦτα, ὑπ' αὐτῆς λεγόμενα, ἐσήμαινον «σὲ ἀγαπῶ», ἐνῶ, προφερόμενα ὑπὸ τοῦ Μαυρικίου, ἐσήμαινον μόνον, ὅτι ἦτο νέος καὶ ὅτι ἔβλεπεν ἐνώπιόν του ἀνοιγόμενον τὸν κεχρυσωμένον ὀρίζοντα ζωῆς ἐλευθέρας, ἀφρόντιδος καὶ εὐτυχούς. Οὗτος ἔψαλλε τὸν φαῖδρον ὕμνον τῆς ἐλευθερίας, ἐνῶ ἐκείνη ἤδε μετὰ στεναγμῶν τὴν μελωδικὴν ἐποποιίαν γλυκειάς καὶ προσφιλοῦς δουλείας. Τοιαῦτα εἶναι πολλακίς ἢ ἐν τῷ βίῳ ἀμοιβαία συνεννόησις !

Ὅτε οἱ σύζυγοι Λεωνίδου ἔμεινον μόνον μετὰ τῆς θυγατρὸς των, ἡ μήτηρ τὴν ἠρώτησεν, ἐναγκαλιζομένη αὐτὴν :

— Δέν σοι εἶπε τίποτε ;

Ἡ Ἀννέττα ἐφάνη ὡς ἀφυπνιζομένη καὶ ἠνέφρισε τοὺς ὀφθαλμούς. Εἶτα δ' ἠρεύνησε τὰς ἀναμνήσεις της καὶ τὸ πρόσωπόν της ἐσκυθώπασεν, ἐνῶ ἐπὶ τῶν χειλέων της ἐπεφάνη ἐλαφρὸς μορφασμός ὀργῆς, ὁμοιος πρὸς τὸν μορφασμὸν παιδός, ὅστις, τὴν πρῶταν, εὐρίσκει κενὸν τὸ δίκτυον, τὸ ὁποῖον ἀφ' ἐσπέρας εἶχε τείνει περὶ τὴν ποθητὴν πτηνῶν φωλεάν.

— Ὅχι, μαμμὰ, εἶπε μετὰ στεναγμοῦ, δέν μοι εἶπε τίποτε.

Μόνη ἐν τῷ θαλάμῳ της, ἐβράδυνε πολὺ νὰ ἐκδυθῆ, πρὶν ἢ δὲ κατακλιθῆ ἐπὶ τῆς καταλεύκου κλίνης της, ἔκλεισεν ἐντὸς κιβωτιδίου τὸ περίφημον σημειωματάριον, ἐφ' ἀπασῶν τῶν σελίδων τοῦ ὁποῖου ἐν μόνον ὄνομα ὑπῆρχε γεγραμμένον : Μαυρικίος Βιλφερών ! Ἐλησμονέει, ὅτι δύο ἕτερα ὀνόματα εἶχεν ἤδη ἀναγκασθῆ νὰ ἐξαλείψῃ ἀπὸ τοῦ παρθενικοῦ βιβλίου τῆς ψυχῆς της. Ἐκείνη, ἦτις, πρὸ τῆς εἰκοσαετοῦς ἡλικίας της, δὲν ὑπέπεσεν εἰς τοιαῦτα σφάλματα μνήμης, βαλέτω πρῶτη κατ' αὐτῆς τὸν λίθον ! Ὅτε, περὶ τὴν δεκάτην πρωϊνὴν ὤραν τῆς ἐπιούσης, ἠγέρθη τῆς κλίνης, χωρὶς νὰ διυνηθῆ τὸ παράπαν νὰ κοιμηθῆ, πρῶτη αὐτῆς φροντίς ὑπῆρξε ν' ἀποσύρῃ τὰ παραπετάσματα τοῦ παραθύρου καὶ νὰ παρατηρήσῃ μακρὰν εἰς τὴν θάλασσαν ἐν πολεμικὸν πλοῖον, ἐπὶ τῆς σημαίας τοῦ ὁποῖου μόνον οἱ ὀφθαλμοὶ ἐρωτευμένης ἠδύνατο νὰ διακρίνωσι τὰ ἐθνικὰ χρώματα τῆς Γαλλίας. Δυστυχῆς νεανίς ! Εἶθε ἂν ἡ ἀκοή της ἦτο ἐπ' ἴσης ὡς ἡ ὄρασίς της ὀξεῖα.

Κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐπὶ τοῦ Δυμῶν - δ' - Οὐρβίλ οἱ ἀξιωματικοὶ προεγεματίζον, κατὰ φυσικὸν δὲ λόγον συνδιελέγοντο περὶ τοῦ χοροῦ τῆς προτεραίας.

— Τῇ ἀληθείᾳ, ἰατρέ, ἔλεγον οἱ σύντροφοι τοῦ Μαυρικίου, εἶχετε χθὲς ὑπὸ αὐστηρὰν φύλαξιν τὴν μικρὰν ἐκείνην ἑλληνίδα ! Οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ χορεύσῃ μετ' αὐτῆς οὐδ' ἓνα στρόβιλον. Τοιοῦτοτρόπως, ἐξηγεῖται ὁ μυστηριώδης βίος σας ἀφ' ἧς ἤλθομεν εἰς Σμύρνην. Τώρα ἐννοοῦμεν διατὶ οὐδαμοῦ σας βλέπομεν.

— Ὡ ! τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀπλοῦστατον, ἀπεκρίθη ὁ Μαυρικίος ἡμεῖς ἀγαπάτε, τὰ ὠδικὰ καφεῖα καὶ διέρχεσθε ἐκεῖ τὸν καιρὸν σας, ἐνῶ ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ τα ὑποφέρω καὶ δὲν πατῶ ποτὲ εἰς αὐτά. Λοι-

πόν, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ συναντηθῶμεν;
— Σιγά, σιγά, διότι, ἐὰν σὰς ἀκούση
τις, θὰ εἴπη, ὅτι ἡμεῖς περιωρίσθημεν εἰς
μόνας τὰς ἀοιδούς. Χάρις τῷ Θεῷ, δὲν
εἶναι μόνος ὁ οἶκος τοῦ κυρίου Λεωνίδου
φιλόξενος εἰς τὴν Σμύρνην, ἀλλ' ἡμεῖς εἴ-
σθε ἀποκλειστικὸς καὶ ἔχετε πρὸς τοῦτο
εὐλόγους ἀφορμάς.

— Δὲν εἶμαι ἀποκλειστικός, ἀλλὰ
ζῶν τῆς συνθησίας. Ὁμοιάζω πρὸς τὸν
ἵππον, ὅστις σταματᾷ πρὸ τῆς θύρας, εἰς
τὴν ὁποίαν τῷ δίδωσι σάκχαρι.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΔΜΛ.

ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

ΑΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΙΚΡΑΙ ΑΣΙΑΙ

[Συνέχεια]

Καὶ ἀληθὲς μὲν ὅτι οὐδέποτε ἔχει τὸ δι-
καιῶμα παρὰ ταῖς ἑλληνικαῖς κοινότησι
τῆς Μικρᾶς Ἀσίας τὸ τέκνον νὰ ἀντιτείνῃ
εἰς τὴν τυχὸν γενομένην ἐκλογὴν τῶν γο-
νέων ἢ τῶν πρεσβυτέρων ἐκ τῶν συγγε-
νῶν, ἀλλ' ἡ μήτηρ τοῦ Δημητρίου ἦτο
ὅπως δῆποτε πεποικισμένη διὰ νοημο-
σύνης ἰκανῆς καὶ διὰ στοργῆς μεγάλης,
ὥστε πρὸ παντὸς ἐπόθει τὴν εὐδαιμονίαν
τοῦ υἱοῦ της, ὅθεν εἰς πάσας τὰς εἴτε
ἐμμέσως εἴτε ἀμέσως ὑπὸ τῶν διαφόρων
συγγενῶν καὶ οἰκείων γινομένας προτάσεις
περὶ ὠραίας, ὑγιούς, νοικοκυρᾶς κτλ. κό-
ρης, ἀπῆντα στεροτύπως :

— Ἀρῆστε νὰ περάσῃ λίγος καιρὸς
ἀκόμη. Ὁ Δημητράκης μου δὲν θὰ φύγῃ
'γλίγωρα. Ἔχουμε καιρόν.

Καὶ πρότερον τὸν Δημήτριον νὰ με-
ταβαίνει ὅπου ἐτελεῖτο πανηγυρὶς τις εἴτε
τοῦ ἰδικίου των χωρίου εἴτε καὶ τῶν πείριξ
χριστιανικῶν κωμοπόλεων, ὅποτε τὰ πρὸς
γάμον ὄριμα κοράσια διεσκέδαζον χορεύον-
τα τοὺς συνῆθεις τοῦ τόπου χορούς καὶ
μάλιστα τὸν ὄλως ἰδιόρρυθμον ἐκεῖνον, ὅς-
τις εἶναι εἶδος *καρσιλαμά*, καθ' ὅναι χορεύου-
σαι κροτοῦσι μετὰ χάριτος ζευγὸς ξυλίνων
κοχλιαρίων ἰδέαν τινὰ τούτου λαμβάνου-
σιν οἱ ἰδόντες τὴν δεσποινίδα Hausmann
ἐν τῇ λαμπρᾷ Carmen, ἥτις δις ἤδη ἐ-
ψάλη ὑπὸ τοῦ γαλλικοῦ θιάσου ἐν τῷ
Νέῳ Θεάτρῳ Ἀθηνῶν, χειροκροτηθεῖσα
διὰ τὴν ἠδυπαθῆ μουσικὴν τοῦ Brizot
καὶ τὸ γλυκὺ ἄσμα τῆς συμπαθοῦς ἀοι-
δοῦ. Αἱ τοιαῦται συναθροίσεις τῶν Ἑλ-
ληνίδων κορῶν δὲν εἶναι ἀγνωστοὶ καὶ
ἐν τῇ Ἑλευθερᾷ Ἑλλάδι· ἐνθυμοῦμαι δὲ
τοιαύτην πανηγυρίν ἐν Λεωνιδίῳ τῆς
Κυνουρίας, ἣν οἱ ἐντόπιοι ἀστεϊζόμενοι
καλοῦσι Γαῖδουροπάζαρον, ἐκεῖ δέ, ὡς
ἐν ἐκθέσει τινὶ καλλονῆς, πολλοὶ ἐκ τῶν
κατὰ τὰς ἑορτὰς εἰς τὴν πατρίδα αὐτῶν
ἐπανελθόντων βλέπουσι τὰς ὠραίας τῆς
γενετείρας καὶ ἐκλέγουσι τὸ ἕτερον ἡμισυ
αὐτῶν.

Ὁ Δημήτριος περιῆλθε πάσας τὰς κώ-
μας καὶ τὰ χωρία τῆς περιφερείας Νί-
γδης, ἀλλὰ τὸ βλέμμα του ἔμεινε προς-

ηλωμένον ἐπὶ τῆς συμπατριώτιδος αὐτοῦ
Μαρίας. Ἀπεύρους καλλονὰς εἶχεν ἰδεῖ
καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἐν Σμύρνη
κατὰ τὴν ὀλιγόωρον ἀποβίβασίν του ἐν
τῇ καλλιγύναικι ταύτῃ τῆς Ἰωνίας πό-
λει, καὶ νῦν ἐν τῇ Καππαδοκίᾳ, ἀλλ' ἐνό-
μιζεν ὅτι οὐδεμία καλλονὴ ἔφθανε τὴν
ἁρμονίαν τῆς τελειότητος τῶν διαφόρων
χαρακτηριστικῶν τῆς ὠραιότητος τῆς
δροσερᾶς Μαρίας τοῦ χωρίου του. Ἡ Μι-
κρὰ Ἀσία δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ πολὺ
κατωτέρα ἄλλων χωρῶν ὡς πρὸς τὰς
γυναικείας κυρίως καλλονὰς, ἐν πολλοῖς
μάλιστα δύναται νὰ θεωρηθῇ καὶ πολὺ
ἀνωτέρα. Φυσικὸν κάλλος, ὄλως ξένον
τῆς τέχνης, διήκει ἀπὸ τῆς μίσης ἀκρας
μέχρι τῆς ἄλλης τὴν ἀπέραντον ταύτην
χερσόνησον. Ἰδίως τὸ μελαγχροῖνον χρῶμα
εὐρίσκεται ἐν πληθώρα· οὐχὶ μόνον αἱ Ὀ-
θωμανίδες καὶ αἱ ἠδυπαθεῖς Ἀρμενίδες,
ἀλλὰ κυρίως αἱ Ἑλληνίδες διαπρέπουσιν,
ὧν μετὰ πολλοῦ θαυμασμοῦ βλέπει τις τὰ
ἀγαλματώδη κάλλη ἐν τῇ φυσικῇ, τῇ ἀ-
περίττῳ αὐτῶν περιβολῇ. Ἐν ᾧ δὲ αἱ Ὀ-
θωμανίδες καὶ αὐταὶ αἱ Ἀρμενίδες δια-
φόρους μηχανῶνται τέχναις, ὅπως προς-
θέσωσι διὰ τῆς τέχνης εἰς τὴν φύσιν
κάλλος τι μὴ ὑπάρχον παρ' αὐταῖς, αἱ
Ἑλληνίδες ἀπ' ἐναντίας οὐδεμίαν πρόσ-
θετον κόμμωσιν ἢ ἄλλην τινὰ ἐκ τῶν
ἀπειροπληθῶν τῆς καλλυτικῆς ἐπινοή-
σεων μεταχειρίζονται, διότι θεωροῦσιν
ἀμάχημα τὴν παραποίησιν ταύτην τοῦ
ἔργου τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἐνδυμασία τῶν Ἑλ-
ληνίδων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εἶναι ἀφε-
λεστάτη, ποδῆρης, ὁμοία περίπου πρὸς
τὴν τῶν Ἑλευσινίων γυναικῶν, κοσμή-
ματα δὲ ὀλίγα φλωρία εἰς τὸ μέτωπον
καὶ χρυσοῦν τι κόσμημα περὶ τὸν λαιμόν,
καὶ τῶν πλουσιωτέρων καὶ μακρὰ σειρὰ
φλωρίων ἀπὸ τοῦ τραχήλου ἐξαρτωμένη
καὶ μέχρι τοῦ ὄμφαλου κατερχομένη· τὴν
δὲ κόμην, τὴν πλουσίαν, τὴν ἀφθονον,
τὴν ὀνειρώδη διὰ τὰς γυναικείας τῆς Εὐ-
ρώπης κόμην ἀπὸ αἰῶνων πλέκουσιν εἰς
μικροὺς πλοκάμους, οὓς συνδέουσι διὰ
δύο - τριῶν σειρῶν φλωρίων. Μὴ δὲ νομίσῃ
τις ὅτι αἱ Ἑλληνίδες τῆς Ἀνατολῆς, φέ-
ρουσαι τοσοῦτον πλοῦτον περὶ τὸ σῶμα,
εἶναι παραδεδομένα εἰς τὴν σπατάλην.
Σκέπτονται μακρότερον, καὶ κατὰ τοῦτο
ἴσως εἶναι ἐσφαλμένη ἡ τουρκικὴ παροι-
μία, ἡ λέγουσα ἐν γένει περὶ τῆς γυναι-
κός, ἣν θεωροῦσιν, ὡς γνωστόν, οἱ Τούρ-
κοι πολὺ κατώτερον τοῦ ἀνδρὸς πλάσμα,
Μακρὰ μὰλλιά καὶ κουτὴ γυῖσι.

Αἱ γυναῖκες τῆς Ἀνατολῆς φοβοῦνται
πολὺ τὸ μέλλον, διότι τὸ πλεῖστον μέρος
τοῦ βίου των οἱ σύζυγοι αὐτῶν διέρχονται
ἐν τῇ ξένῃ καὶ ἀγνωστοῦσι τί ἀπευκταῖον
δύναται νὰ συμβῇ, περιορίζονται εἰς κο-
σμῆματα τοιαῦτα, τὰ ὁποῖα εἶναι πάντα
παράδες. Διότι, ἂν ἔλθῃ χρόνος δύσευτος
καὶ χρόνος δυστυχησέντος, ἔχουσα ἢ χήρα
τὰ φλωρία ἐκεῖνα, ἄτινα ἐν τῇ εὐδαιμο-
νίᾳ αὐτῆς ἐκόσμου τὸ στήθος, τὸ μέτω-
πον καὶ τὴν κόμην της, δύναται νὰ ζήτησῇ
ἐπὶ χρόνον ἀρκετόν, μέχρις οὗ εὐοίωνότε-
ρον ἀνταεῖλη καὶ δι' αὐτὴν τὸ μέλλον.

Αἱ εἰς τὰ διάφορα χριστιανικὰ χωρία
ἐκδρομαὶ τοῦ Δημητρίου καὶ ἡ θέα τῶν
ἐν αὐτοῖς διαθεσίμων κορασιῶν ἀντί, ὡς
προσεδόκων οἱ πολλοὶ τῶν συγγενῶν, νὰ
ἐλκύσῃ εἰς τι ἐξ αὐτῶν τὴν συμπάθειαν
καὶ τὸν ἔρωτά του, ἀπ' ἐναντίας στεροῦ-
τερον προσήλου αὐτὸν εἰς τὴν ἐκ τῆς πα-
τριδος αὐτοῦ Μαρίας. Συγκρίνων πάσας
τὰς καλλονὰς τῶν λοιπῶν χωρίων καὶ κω-
μοπόλεων εὐρίσκειν αὐτὰς ὑστερούσας πολὺ,
ὑπερτέραν δὲ πάσης συγκρίσεως τὴν ἀ-
φελῆ παιδίσκην τοῦ μικροῦ χωρίου του.
Ἀφῆκεν αὐτὴν, ἀναχωρῶν εἰς Κωνσταν-
τινούπολιν, μικρὸν παιδίον μόλις ψελλιζόν
ὀλίγας λέξεις, καὶ ἔβλεπεν αὐτὴν νῦν ἀ-
ναπτυχθεῖσαν καταπληκτικῶς κατὰ τε τὸ
σῶμα καὶ τὰς χάριτας τοῦ πνεύματος.
Πολλάκις ἤκουεν, ἐν Κωνσταντινουπόλει
εὐρισκόμενος, νὰ ἐπαινῆται τὸ σπάνιον
κάλλος τῆς Μαρίας, ἀλλ' ὑπόπτει πάν-
τοτε μὴ οἱ ἔπαινοι οὗτοι ἐγένοντο τῇ εἰς-
ηγήσει τῶν συγγενῶν τῆς κόρης ἢ καὶ τῆς
ἰδίας αὐτοῦ μητρὸς, ὅπως προσελκύσωσι
τὴν προσοχὴν αὐτοῦ. Δὲν εἶπεν ὁ πατήρ
τῆς Ἰστορίας : *ὅσα τυγχάνει ἀνθρώποισι*
ἔοντα ἀπιστότερα ὀφθαλμῶν ;

Καὶ διὰ τί νὰ ἀποτελέσῃ ἐξαιρέσιν ὁ
Δημήτριος ; Ἐπεθῆκεν νὰ ἴδῃ καὶ οὐχὶ νὰ
ἀκούῃ· νὰ βασιθεῖ ἐπὶ τῆς ἰδίας ἀντιλή-
ψεως καὶ κρίσεως, οὐχὶ δὲ ἐπὶ τῆς τῶν ἄλ-
λων, οἵτινες, ἄλλους ὀφθαλμοὺς ἔχοντες,
πιθανὸν ἄλλως νὰ ἔβλεπον τὰ πράγματα.
Καὶ εἶδεν. Καὶ ἐπίστευσεν ὅτι οἱ ἔπαινοι
ἦσαν κατώτεροι τῆς ἀληθείας, ὅτι τῷ ὄντι
ἡ Μαρία ἦτο καλλονὴ σπανία, ἐπιβάλλουσα
παντὶ τῷ ὄρωντι αὐτὴν σέβας καὶ ἐκ-
πληξιν. Ὅ,τι δὲ κυρίως ἐμάγευσεν ἦτο ἡ
ἀφέλεια αὐτῆς, ἡ παιδική, ἡ ἀγνή, ἡ ἀνύ-
ποπτος ἀφέλεια, μεθ' ἧς ἐξετέλει πάσας
τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας. Οὐδεμία ἐν τῷ
χωρίῳ κόρη ἠδύνατο νὰ παραβληθῇ πρὸς
τὴν καθαρότητα τῆς τε ψυχῆς καὶ τοῦ
σώματος τῆς Μαρίας.

Δὲν εἶχε ἀνάγκην νὰ εἰσέλθῃ ἐντὸς
τοῦ πατρικοῦ οἴκου τῆς Μαρίας ἵνα ἴδῃς
καὶ ἀπολαύσῃ τὸ ἀόριστον ἐκεῖνο ἄρω-
μα, ὅπερ διαχέεται γλυκυθύμως εἰς τὴν
ψυχὴν ἡμῶν διὰ τῆς παρουσίας κόρης.
Καὶ μακρόθεν ὠσφραίνετο τὸ ἄρωμα ἐκεῖ-
νο. Ἡ αὐλῆος θύρα τῆς οἰκίας τῆς Μα-
ρίας ἐλαμποκόπει ἐκ καθαριότητος, διότι
καθ' ἐκάστην μετ' ἐπιμελείας ἐσάρωνε τὴν
ὄδον, οἱ δὲ πάσης ἡλικίας συγχώριοι αὐ-
τῆς, διερχόμενοι πρὸ τῆς οἰκίας αὐτῆς
ἠσθάνοντο ἰδιαιτέραν εὐχαρίστησιν, ἣν
οὐδόλως ἀπέκρυπτον, ἠγάπων πάντες ἀνε-
πιφυλάκτως τὴν φιλόκαλον κόρην, πάντοτε
δὲ ὡς παράδειγμα τὴν Μαρίαν προέβαλλον
εἰς τὰς θυγατέρας ἢ ἀδελφὰς αὐτῶν. Ὁ
Δημήτριος ἄμα τὸ πρῶτον ἰδὼν αὐτὴν ἐ-
νόμισεν ὅτι εὗρε τὸν ποθούμενον σύντροφον
τοῦ βίου του. Προσηλῶθη πρὸ τῆς διαβαί-
νουσας παρθένου καὶ ἔκτοτε πᾶς διαλο-
γισμὸς αὐτοῦ πρὸς τὴν Μαρίαν περιεστρέ-
φετο.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΟΛΕΒΟΗ

ΛΙΟΥ ΔΜΙΛΑ

[Συνέχεια]

Ἐφάνη λίαν ἐστενοχωρημένη καὶ οὐδὲν ἀπεκρίθη. Ἄλλὰ διατί εἶδον τὰ χεῖλη τῆς διαστελλόμενα εἰς μειδιάμα;

Ἡ θεία τῆς διέκοψε τὴν συνομιλίαν μας.

— Τί κάμνεις λοιπὸν ἐδῶ; μοὶ εἶπε τὴν ἐπιούσαν, ὅταν μετέβην πρὸς ἐπίσκεψίν σου, ὁ πατήρ τῆς Παυλίνας. Ποῖον τὸ αἴτιον διὰ τὴν παρατείνησίν σου ἐν Μόσχῃ! Πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἤκουσα νὰ γίνηται λόγος περὶ σοῦ διὰ τρόπον ὁ ὁποῖος δὲν με ἠύχαριστησε ποσῶς, καὶ τώρα βλέπω ὅτι δὲν εἶσαι ἐνδεδυμένος συμφῶνως πρὸς τὴν θέσιν σου. Θὰ τὰ χαλάσωμεν, Ἀντώνιε, καὶ ὅμως σὲ ἠγάπων, ἐσυνείθισα νὰ σὲ θεωρῶ ὡς υἱόν μου. Ἄλλὰ μοὶ φαίνεται ὅτι γελάς διὰ τὰς παρατηρήσεις μου!

Τῇ στιγμῇ ταύτῃ ἡ τρομερὰ θεία εἰσηγήθη καὶ μοὶ εἶπεν ὅτι ἐπεθύμει νὰ ὁμιλήσῃ ἰδιαίτερος μετ' ἐμοῦ.

Διατί λοιπὸν ἐγκατέστη ἐδῶ ὡς διευθύντρια τῆς οἰκίας; Ὅποιαν συνομιλίαν θέλει νὰ λάβῃ μαζί μου;

— Ἐλπίζω, μοὶ εἶπεν, ὅτι ἀποτείνομαι πρὸς γενναῖον ἄνθρωπον, ἐνθυμούμενον τὰς ἐκδουλεύσεις, τὰς ὁποίας παρέσχομεν εἰς αὐτόν, καὶ εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ σοὶ φανερώσω τὸ ἄτοπον τῆς πρὸς ἡμᾶς συμπεριφορᾶς σου. Δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ ζητήσω λόγον περὶ τῶν ἄλλων τρόπων σου, οὔτε περὶ τοῦ τρόπου διὰ τοῦ ὁποίου ἀκολουθεῖς τὸ στάδιόν σου. Ἄλλὰ δεικνύεις πολὺ στενὰς σχέσεις πρὸς τὴν Παυλίαν καὶ ὀφείλω νὰ σοὶ παρατηρήσω ὅτι τοιοῦτοτρόπως δύνασαι νὰ καταστρέψῃς τὰ σχέδιά μας. Σὲ εἰδοποιῶ λοιπὸν ὅτι σχεδὸν εἶναι μνηστευμένη. (Καὶ ἡ ἀδιάλλακτος θεία ἠνόμασε τὸν ἀξιωματικὸν τῶν οὐσσάρων). Σὲ παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μὴ φροντίζῃς τοῦ λοιποῦ δι' αὐτήν.

— Μήπως ἡ Παυλίνα, ἠρώτησα ἐγώ, σὰς ἐξωμολογήθη τίποτε;

— Μήπως εἶπέ τι εἰς σέ;

— Συγκατατίθεται εἰς αὐτὸ τὸ σχέδιον τοῦ γάμου;

— Ἐχεις δικαίωμα νὰ τὸ ἐρωτᾷς;

— Ἀκούσατε, Πρασκόβνα Ἰβανόβνα, ἀγαπῶ τὴν Παυλίαν. Ἄνετράφην μαζί της. Μήπως δὲν εἰμπορῶ λοιπὸν νὰ τὴν νυμφευθῶ;

Ἡ Πρασκόβνα Ἰβανόβνα μ' ἐθεώρησεν ἐκπεληγμένη, ἐτήρησε σιγὴν ἐπὶ τινὰς στιγμᾶς, εἶτα μοὶ εἶπεν:

— Ἐλπίζομεν ὅτι μετ' ὀλίγον θ' ἀναχωρήσητε ἐκ τῆς Μόσχας.

— Ὅχι, ἀπεκρίθην, εὐρίσκομαι ἐνταῦθα κατὰ διαταγὴν τῶν ἀνωτέρων μου καὶ θὰ μείνω ἀκόμη ἕως ἑνὸς μηνῆ.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, θὰ σὰς πα-

ρακαλέσωμεν νὰ λάβητε τὴν καλοσύνην νὰ μᾶς στερήσητε τῆς τιμῆς τῆς συντροφίας σας.

Ἵπεκρίθην καί, χωρὶς λέξιν νὰ πρῶφῶ, ἐξήλθον.

Γ'

Ἦθελον θλίβῃ εἰς ἄκρον, ἀλλ' ἡ περιφρόνησις καὶ ἡ ἀγανάκτησις ὑπερηκόντιζον τὸν ἔρωτά μου καὶ ἐδέσποζον τῆς θλίψέως μου. Δὲν ἐπανείδον τὴν Παυλίαν καὶ ἐκείνη ἐπ' ἴσης οὐδὲν ἀπεπειράθη νὰ μ' ἐπανίδῃ. Οἴμοι! δὲν με ἠγάπα λοιπὸν! Ἦπατώμην λοιπὸν ὡς πρὸς τὰ αἰσθηματά της! Ὁ ἰδικὸς της λοιπὸν ἔρωσ ἦτο ἐπιπόλαιος ἐντύπωσις, παιδικὸν ὄνειροπόλημα.

Οὐδὲν ἐθλίβην, ἀλλ' ὁ βίος με τρομάζει. Ὅποσον κενὸν πέριξ ἐμοῦ! Μεταβαίνω πρὸς τὴν κατοικίαν μου, ἀλλ' οὐδένα ἐπισκέπτομαι καὶ οὐδένα ὠσαύτως προσκαλῶ εἰς ἐπίσκεψίν μου. Τί μ' ἐνδιαφέρουν τώρα ἡ ὑπηρεσία καὶ οἱ τίτλοι, τοὺς ὁποίους θὰ ἀπέκτων. Τί θὰ ἔπραττον εἰς Πετρούπολιν, καὶ τί νὰ πράξω εἰς Μόσχαν;

Μοὶ συνέβη παράδοξον συμβεβηκός. Μετέβην νὰ ἴδω ἀγαθὸν τινα γέροντα γνωρίσαντα τὴν οἰκογένειάν μου. Δὲν τῷ ἔκαμα οὐδὲν λόγον περὶ τῆς νέας καταστάσεώς μου, ἤρξατο δὲ νὰ μοὶ ὁμιλῇ μετ' ἀγάπης περὶ τοῦ πατρός μου καὶ τῆς μητρός μου. Ἐν ᾧ συνωμιλοῦμεν, δίκην παλαιῶν φίλων, ἄνθρωπός τις εἰσηλήθεν, ὅστις, ἐκ τῆς φυσιογνωμίας του, ἐκ τοῦ βαδίσματός του, ἐκ τῆς ἐνδυμασίας του, μ' ἐξέπληξεν, ὡς ἐὰν ἦτο παραδοξὸς τύπος. Ἐπλησίασεν οἰκειῶς τὸν γηραιὸν φίλον μου καὶ λαβὼν τὴν χεῖρά του:

— Σὲ συγχαίρω, τῷ εἶπε, διὰ εἰκοστὴν φοράν. Θὰ σ' εὐχηθῶ ἀκόμη ἄπαξ; Ὁ Θεὸς εἰξεύρει!

Καὶ λέγοντος ταῦτα τὰ δάκρυα ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του.

— Τί τρέλα! προσέθηκεν ἀπομάσσω τὸς ὀφθαλμούς του. Χαῖρε μέχρι τῆς ἐσπέρας. Θὰ ἔλθω με τοὺς ἰδικούς μου.

— Σὰς περιμένω, ἀπεκρίθη ὁ γέρον. Ἡ ἐορτὴ μου χωρὶς τὸν Ροδόλφον θὰ ἦτο χωρὶς χάριν διὰ τὸν Κμουϊσλίνσκη. Ἄλλὰ ποῦ πηγαίνει τόσον βιαστικός; Μείνε λοιπόν.

— Ὅχι, δὲν εἰμπορῶ. Ἀπόψε λοιπόν. Καὶ ἐξήλθε.

— Σ' ἐξέπληξεν ὁ γηραιὸς φίλος μου; μοὶ εἶπεν ὁ Κμουϊσλίνσκης.

— Ὅχι, ἀλλ' εἶμαι πρὸ πάντων περιέργος νὰ μάθω...

— Ὁ Ροδόλφος αὐτός, ὁ κάλλιστος τῶν ἀνθρώπων, μόνον κατ' ὄνομα εἶναι Γερμανός. Ἐγεννήθη ἐν Ρωσίᾳ καὶ ἀνετράφη ἐν Ρωσίᾳ. Ὁ πατήρ του, ἱατρὸς ὢν, τὸν προώριζε διὰ τὸ αὐτὸ ἐπάγγελμα, ἀλλ' ὁ Ροδόλφος ἀφ' οὗ ἐσπούδασε λαμπρὰ τὴν ἱατρικὴν, παρήτησε τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ καὶ ἔγεινε πολιτικὸς ὑπάλληλος. Ἐπειτα παρητήθη καὶ ἀπ' αὐτὴν τὴν

ὑπηρεσίαν καὶ ἀπὸ εἰκοσιπενταετίας κατοικεῖ εἰς Μόσχαν, ἔνθα ἴδρυσεν κατάστημα χειροκτίων. Καταγίνεται πολὺ εἰς τὴν ἐργασίαν του καὶ θὰ ἦτο εὐτυχέστατος ἂν δὲν τὸν ἐβάρυνεν εἰς ἄκρον πολυμελεστάτη οἰκογένεια, ἂν δὲν εἶχε τὴν νεανικὴν αὐτὴν ζωηρότητα, τὴν ὁποίαν τὰ ἔτη δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐλαττώσουν. Με τὸν ἀγαθότατον χαρακτήρα του γίνεται ἔρμαιον ἀπάτης καὶ κλοπῆς. Ἄλλ' αἱ οἰκογενεακαὶ λύπαι ἐρρυτίδωσαν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν τὸ πρόσωπόν του.

Ὁ γέρον ἠτοιμάζετο νὰ μοὶ διηγηθῇ ὀλόκληρον τὴν ἱστορίαν τοῦ φίλου του, ὅταν τὸν διέκοψα διὰ νὰ τὸν ἐρωτήσω τί ἐσήμαινεν ἡ εἰκοστὴ ἐκείνη εὐχή, τὴν ὁποίαν ὁ Ροδόλφος τῷ ἀπήνθυεν.

— Διότι, ἐπὶ εἰκοσὶν ἀκριβῶς ἔτη, μοὶ ἀπεκρίθη, ἔρχεται ἀκριβῶς νὰ μ' ἐπισκεφθῇ κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς γεννήσεώς μου καὶ νὰ διέλθῃ τὴν ἐσπέραν μαζί μου. Ἐλπίζω ὅτι θὰ εὐαρεστηθῆς νὰ ἔλθῃ ὠσαύτως.

— Φοβοῦμαι μὴ σὰς ἐνοχλήσω.

— Καλὲ τί λέγεις δά; Θὰ χορεύσης με τοὺς συνομιλικιώτας σου, ἡμεῖς δὲ οἱ γέροντες θὰ σὰς βλέπωμεν. Ἐπειτα θὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τῶν ὑποθέσεών μας.

Ἡ ὑποδοχὴ τοῦ γέροντος μὲ εἶχεν εὐχαριστήσῃ ὑπερβαλλόντως. Ὁ καλὸς καὶ τίμιος οὗτος ἀνὴρ, ἀπηλλαγμένος τῶν τύπων τῆς ἐθιμοταξίας, ἦτο δι' ἐμὲ ἀντικείμενον νέας διασκεδάσεως.

Τὴν ἐσπέραν ἐπανῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην ἐν ἣ εἰσηλήθον εὐθυμότατος, ἴσως διότι εἶχον κουρασθῆ ἀπὸ τὰς κομπᾶς καὶ πολυτελεῖς αἰθούσας. Τὰ πάντα ἐν τῇ κατοικίᾳ ταύτῃ εἶχον ὕψος ἀστικώτατον ἔβλεπε τις φυσιογνωμίας καὶ ἐνδυμασίας λίαν παραδόξους, καὶ ἐξεκαρδιζόντο ἀγνοῶ διὰ ποῖα χυδαῖα ἀστερολογήματα, ἄτινα δὲν ἐνόουον. Ἐν τούτοις ἡ θεὰ τῶν δύο βιολίων καὶ τῆς βαρβίτου εἰς τινα ἀντιθάλαμον, ἡ ὄψις τοῦ οἰκοδεσπότου, ἀσπαζόμενον ἀλληλοδιαδόχως ἄπαντας τοὺς προσκεκλημένους αὐτοῦ, καὶ οἱ νέοι μὲ τὰς ἐνδυμασίας, κεκοσμημένας δι' ὑπερμεγέθων κομβίων, μὲ τὰ ἐκ βελούδου ἐσωκάρδια των καὶ αἱ νεάνιδες μὲ τὸ βαρὺ βαδισμὰ των καὶ τὰς βυσσινοβαφεῖς παρυφῆς των, καὶ αἱ μητέρες των τοποθετημέναι κατὰ σειρὰν ἢ μὲν κατόπιν τῆς δὲ καὶ οἱ γέροντες ἐλκυόμενοι ἐναλλάξ ἀφ' ἐνὸς ἀπὸ τὸ πούντες ἢ ἀφ' ἐτέρου ἀπὸ τὸ χαρτοπαίγιον, πάντα ταῦτα οὐδὲν τότε μοὶ ἐφάνησαν γελοῖα. Ἐπειδὴ ἄπαντες οἱ προσκεκλημένοι ἐγνωρίζοντο μεταξὺ των, ἡ παρουσία ξένου ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν βεβαίως διήγειρε τὴν περιεργίαν των. Πλεῖστοι ὁμιλοὶ ἐσηχηματίζοντο κατὰ μέρος, προφάνως περὶ ἐμοῦ ὁμιλοῦντες. Ἐπὶ τέλους τὰ βιολία, ἀρξάμενα νὰ κρούωσι δημοτικὸν χορὸν, ἔδωκαν τὸ σημεῖον τοῦ χοροῦ. Οἱ τετράχοροι ἐσηχηματίσθησαν. Ἐγώ, τοὺς πάντας ἀγνοῶν, ἄλλως τε φορῶν ραντικότητα, ἠδυνάμην νὰ μὴ χορεύσω, δι' ὃ ἔμεινα εἰς τινα γωνίαν τῆς αἰθούσης παραδεδομένος εἰς τὰς σκέψεις μου. — Τί παραδοξὸς ὁμήγυρις, διελογι-

ζόμην, φυσιογνωμιῶν καὶ ἐνδυμασιῶν! Τί μορφαὶ ἀπαθείς καὶ ἄνευ ἐκφράσεως! Ἀπὸ τί διασκεδάζουσι λοιπὸν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι; Διατί εἶναι εὐτυχεῖς; Ὑπάρχει κάμμία ψυχὴ, κάμμία καρδία εἰς αὐτούς;

Καὶ ἐν ᾧ ἠρώτων ἑμαυτὸν περὶ τούτου, ἀνεμνήσθην τῶν λαμπρῶν αἰθουσῶν τῆς Πετροπόλεως, ἐν αἷς ἡ καρδία εἶναι ἐσβεσμένη καὶ ὅθεν ἡ ψυχὴ εὐρίσκεται ἐξόριστος, τὰς αἰθούσας τῆς Μόσχας, ἐν αἷς σχεδὸν τὸ αὐτὸ συμβαίνει. Τὰ πολυτιμα δῶρα τοῦ Θεοῦ κατέφυγον ἄρα γε εἰς τὴν ταπεινὴν ταύτην τάξιν;

Ἐναντι ἐμοῦ ἐχώρευε ζεύγος προσελύσαν τὴν προσοχὴν μου. Ὁ χορευτὴς ἦτο ὑψηλὸς νέος ἐνδεδυμένος χονδροειδῶς. Ἡ νεανίς δὲν ἦτο, ὡς συνήθως λέγουσι, καλλονή, ἀλλὰ μ' ἐξέπληξεν ἐκτάκτως διὰ τὴν ἔκφρασιν τῶν κυανῶν ὀφθαλμῶν τῆς.

Τὸ χρώμα τῆς ἦτο δροσερότατον καὶ ἡ κόμη τῆς βαθέως ξανθή. Καὶ ἐκ τῆς ἐνδυμασίας τῆς διεκρίνετο τῶν ἄλλων νεανίδων. Ἐφόρει ἐσθῆτα ἐκ λευκῆς μουσελίνης, ἄνευ κοσμημάτων, ἀπλουστάτην, ἀρμόζουσαν ἐντελῶς ταύτην, τὸ δὲ ἀνάστημα τῆς ἦτο χαριέστατον, καὶ τὰ μέλανα ὑποδήματά τῆς περιέκλειον δύο ὠραίους μικροὺς πόδας. Ἐχώρευε μετὰ χαρίτος, καὶ ὅμως ὑπῆρχεν ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ τῆς, ἐν τῇ στάσει τῆς ἄγνωθί τὸ παράδοξον. Τοὺς ὀφθαλμοὺς καταβεβιασμένους ἔχουσα ἐκινεῖτο, χωρὶς οὐδεμίαν λέξιν ν' ἀποτείνῃ πρὸς τὸν συγχορευτὴν τῆς κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἔσφαλλεν εἰς τοὺς διαφόρους ἐξελιγμοὺς τοῦ τετραχόρου, δ' ὁ ἠρυθρία. Ἐδεδιπόζετο, μοὶ ἐφάνη, ὑπὸ ἀκατανικήτου δειλίας καὶ ἡ χεὶρ τῆς ἔτρεμεν. Ὅταν ἐπανῆλθε διὰ νὰ καθήσῃ εἰς τὴν θέσιν τῆς, οὐδεὶς τὴν ἐπλησίασεν, οὐδεὶς τῇ ὠμίλησεν, ἀλλ' ὀπίσθη μελαγχολικὴ ἔκφρασις ἐνυπῆρχεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς τότε!

— Ποία εἶναι αὐτὴ ἡ νέα, ἠρώτησα τὸν γείτονά μου.

— Ἡ Λιουδμίλα, κόρη τοῦ Ροδόλφου τοῦ κατασκευαστοῦ χειροκτιῶν.

— Μοὶ φαίνεται πολὺ νόστιμος.

— Δὲν εἶναι ἄσχημος. Κρίμα ὅτι...

— Πῶς;

— Κρίμα ὅτι εἶναι ἠλίθιος!

— Ἡλίθιος!

— Βεβαίως. Εἶναι καλὴ καὶ ἀνετράφη πολὺ καλὰ, ἀλλ' εἶναι ἠλίθιος. Εἰ δ' ἄλλως πρὸ πολλοῦ θὰ εἶχεν ὑπανδρευθῆ.

— Ἀλλὰ τί ἐννοεῖτε μὲ τὴν λέξιν ἠλίθιος;

— Παράξενος ἐρώτησις! Δὲν ἐννοῶ. Ἐρωτήσατε οἰονδήποτε θέλετε, θὰ σὰς εἶπῃ ὅτι εἶναι ἠλίθιος.

— Δυστυχεὲς πλᾶσμα! ἐσυλλογίσθην θεωρῶν τὴν νεανίδα, ἥτις, τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ, ἀπεσύρετο εἰς ἕτερον δωμάτιον. Εἶναι δυνατόν ὑπὸ τὸ γλυκὺ καὶ διαυγὲς πρόσωπόν σου νὰ μὴ ὑπάρχῃ μυελός!

Δὲν ἐπανῆλθεν εἰς τὸν χορὸν. Ἐν τούτοις ὁ χορὸς καθίστατο ζωηρότερος διὰ τῶν ταχέων κινήσεων των οἱ χορευτῆς ἡγεῖρον πολλὴν κονιορτόν, ἡ δὲ θερμότης ἀνέλυε τὸ στέαρ τῶν κηρίων. Ἀπεσύρθη

εἰς τὸ δωμάτιον, ἔνθα εἶχον καταφύγη γραφαὶ τινές, ἃς δὲν προσεκάλου εἰς χορὸν.

Ἡ Λιουδμίλα εὐρίσκειτο ἐκεῖ, καθημένη μελαγχολικῶς μόνη. Εἶχε τὴν κεφαλὴν ἐσκυμμένην ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς, τοὺς ὀφθαλμοὺς χαμηλωμένους, ἕνα βόστρυχον τῆς κόμης τῆς ἐπὶ τοῦ ὄμου, εἰς τὴν χεῖρα δ' ἐκράτει ρόδον, ὅπερ ἀπεφύλιζεν ἐν τῇ ἀρκαίρῃ τῆς.

Ἐν ᾧ κατεγινόμεν εἰς τὴν παρατήρησιν ταύτην, τὴν εἶδον στεναύζουσαν. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ὑψώθησαν πρὸς τὰ ἄνω. Ὅποιοι ὀφθαλμοὶ! Ὅχι, δὲν εἶναι τὸσον ἀθλία ὅπως τὴν λέγουσι.

Ὁ πατὴρ τῆς τὴν ἐπλησίασε καὶ δούς ταύτην διὰ θωπευτικῆς χειρὸς ἐλαφρὸν κτύπημα εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς εἶπε:

— Τί κάμνεις αὐτοῦ, μικρὰ τρελή;

Ἐκείνη ἐμειδίασεν ἄμα καὶ ἠρυθρίασε, μοὶ ἐφάνη δὲ ὅτι δάκρυ ἔρρευσε τῶν βλεφαρίδων τῆς. Ὅποια σκληρότης ὅμως διαπράττεται πρὸς αὐτήν. Ἄν ἀληθῶς στερηθῆται τοῦ λογικοῦ τῆς, διατί τότε νὰ τὴν ἐκθέτωσι τοιοῦτοτρόπως εἰς ὄλων τὰ βλέμματα; Διατί νὰ τῇ ἐνθυμίζωσιν ἐκάστην στιγμὴν τὸ πάθος τῆς; Καὶ ἐὰν διετήρησε συναίσθησιν τινα τῆς καταστάσεώς τῆς, ἢ ἂν οἱ λόγοι, οὗς πρὸς ταύτην ἀποτεινοῦσιν ἐξεγείρουσιν ἐν αὐτῇ τὴν συναίσθησιν ταύτην, ὅποια βαρβαρότης!

Σκυθρωπαὶ σκέψεις μὲ κατέλαβον. Ἡδυνάτου νὰ ἀνέχωμαι τὴν παρουσίαν ἀνθρώπων θεωρούντων ἐκυτοὺς φρονίμους. Ἐξῆλθον.

Παράδοξον πρᾶγμα! Ἡ εἰκὼν τῆς ἀτυχοῦς κόρης, τὴν ὅποιαν καλοῦσι Δουρότσκαν, (ἠλίθιον), εὐρίσκειται πάντοτε ἐνώπιόν μου καὶ μοὶ ἐμπνέει βαθυτάτον οἶκτον.

Φρόνησις καὶ παραφροσύνη! Ἀκαταπαύστως ἀκούονται αἱ δύο αὗται λέξεις. Ἐννοοῦν πρᾶγματι καὶ πάντοτε ὅποιαν σημασίαν ἔχουν αὗται; Καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος νομίζω ὅτι κατὰ πρώτην φορὰν προσπαθῶ νὰ τὰς ἐννοήσω. Ποσάκις λέγομεν παράφρονος ἀνθρώπου μόνον ἀδίκημα ἔχοντας ὅτι ἀγνοοῦσι τύπους τινὰς τῆς κοινωνίας!

Μήπως καὶ ὁ Ρῶσος δὲν ἐφάνη ὡς τρελὸς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ὠραίων μαρκησιῶν καὶ τῶν λαμπρῶν κυρίων τῆς Γαλλίας κατὰ τὸν τελευταῖον αἰῶνα; Μήπως δὲν συνήντησα ἀνθρώπους τῆς ἐσχάτης βλακείας, ἀλλ' ἐνδεδυμένους κομψῶς, οὐδεὶς δὲ τοὺς ἐθεώρει παράφρονας. Καὶ τίς ἀνθρώπος δὲν φαίνεται μωρὸς ἐν τῇ παραφροῇ βιαίου πάθους; Ποῖος ποιητὴς ἐν τῇ ἐκστάσει τοῦ ὄνειροπολήματός του δὲν ἐπλησίασε τὴν τρέλαν; Ποῦ εἶναι τὸ σταθερὸν ὄριον μετὰ τοῦ λογικοῦ καὶ τῆς παραφροῆς; Μήπως ὅλοι οἱ χορευτῆς ἐν τῇ χορῷ ἐκείνῳ περίεξ τῆς Λιουδμίλας εἶχον πλήρη τὴν κρίσιν των;

[Ἐπεται συνέχεια].

** B

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Κυρίας Βενεράνδαν Γκίλλη, Σοφίαν Ρισσέ, Περασφονη Πωδαρική, κ. Σωκρ. Χ. Ταμπάκη, Κ. Α. Πούλον, Ἰω. Ν. Σουνοστάθη, Διον. Σ. Παναγιωτάραν, Ν. Α. Ἀντωνόπουλον, Διον. Γ. Ζεζαν, Θεμ. Γκίλλην ὕπολ., Σπ. Βλαντίν, δικηγ., Δ. Μ. Γιουρδῆν, Δημ. Φαμελιάρην, Γεωργ. Δ. Σταματόπουλον, ἄρχιεπ., Γεράσ. Δ. Μαράτιν, Νικ. Γ. Λαγγούσην, Γερ. Κ. Κεττίερον, Παναγῆν Στελιανέσην Σωτήρ. Δεσύλλαν, Γεωργ. Χρονόπουλον, Νικ. Α. Δογοθέτην ράπτ., Ἰω. Σπετιέσην, Σπ. Ἀναγνωστόπουλον, Λαμ. Δ. Κοκκύσην, Δ. Ἀγγερινόπουλον, Γ. Χ. Ἀλικακήν, Δημ. Γ. Μιχαλοπούλου, Δημ. Τατσιλιάνην, Ἰω. Γ. Ζερμάδην, Ἰω. Α. Ζενεμπίσην, Γεωργ. Μ. Καλαζαζάκη, Δ. Ι. Νικολαΐδην, Παύλον Φλεμετόμον, Ἄντ. Βασιλείου, Νικ. Κ. Στουπάθη, Δημόν Παπαζήσιμον γραμ. ταμ., Δημ. Ε. Φαρούτην, Χρ. Νάνον ταμιαν, Μιχ. Βήτον, Ε. Καραγιάννην, Σπ. Χαριτάτον φαρμ., Ἀλέξ. Τρουμπέταν, ἐμπ., Εὐστ. Δημόπουλον ὕπ. πρωτοδ., Λευκιδ. Δ. Ἰατροῦ, Διον. Σιγούρον, Ἰω. Μπίσην, ὄρ., Γεράσ. Α. Κασαρόν, Διον. Α. Μεσσήνην, Δ. Μπίσην, ὄρ., Δ. Θεοδώρακόπουλον, Ν. Π. Νικολάου, κηροπλ. Δ. Ι. Μάργαρη, Διον. Φιλιώτην, ἔμπορ., Δημ. Ν. Κοκκώτην δημοδ., Διον. Ν. Κατρίσην ἱατρόν, Δανιήλ Δανιηλοπούλον, φοιτ., Διευθυντὴν Καφενείου «Λουξεμβούργου», Σπ. Ε. Γορίλλαν, δικηγ., Βασ. Ι. Σταματιδῆν στρατιώτ., Λιδέσ. Ἄγ. Μαρκοῦλην, εὐλαβ. Ἡλίαν Ἀνδρικόπουλον, Δημ. Μαρκότην, Δημ. Χ. Κάγκαν, φαρμακ., Ἰω. Δ. Φραγκόπουλον, Ἐμ. Σ. Μπούκη, Ἰω. Π. Βελέντζαν, Ἄντ. Σ. Πασαράν, εὐχαριστοῦμεν. Βενεγράφητε ἀπὸ Ἰης. Ὁκτωβρίου γνωρίζομεν ὅμως ἕμιν ὅτι ὁ ἀριθμὸς ἐκάστης ἀποδείξεως πληρωμῆς, εἶνε καὶ ἀριθμὸς τοῦ λαχείου τῶν «Ἐκλεκτῶν», ὅθεν, ἀνάγκη, νὰ κατέχητε τὰς οἰκίας ἀποδείξεις, ἵνα συμμετάξητε αὐτοῦ. — κ. Γεωργ. Χρηστομάνον, Ἐμ. Γ. Βουζιανῶν. Ἐλήθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Β. Ρ. Πάτρας. «Ποιήματα» Τσακασιάνου, ἀπεστάλησαν. Μένει εἰς διάθεσιν σας ὑπόλ. δρ. 1.50, καθότι εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν» παραχωροῦνται ἀντὶ δρ. 2.50, καὶ οὐχὶ 4 ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς του τιμῆς. — κ. Ἰω. Σ. Φ. Τύρναβου. Ἐχέτε δικαίον, ἀλλ' ἀδύνατον ἄνευ αὐτῶν νὰ προχωρήσωμεν. — κ. Γ. Ε. Ζάκωνθο. Ὁ συγγραφεὺς τῆς Λευκοφόρου Οὐλίκη Κόλλινς ἀπέβησε τὴν 11 π. Σεπτεμβρίου ἐν Λονδίῳ ἐκ παραλυσίας. Ἦγε τὸ δὲ ἔτος τῆς ἡλικίας του, τὸ δὲ τελευταῖον αὐτοῦ ἔργον εἶνε ὁ «Τυφλὸς Ἐρωὸς», ὅπερ ἤδη δημοσιεύεται εἰς τὰ «Ἐικονογραφημένα Νέα τοῦ Λονδίνου». — κ. Β. Ν. Ναυπίλιον. Ἀπατάσθε, εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον ἡμῶν δὲν εὐρίσκετε εἰς εὐθνήας τιμὰς μόνον μυθιστορήματα, ἀλλὰ καὶ παντοῦ εἶδους διδακτικὰ βιβλία, μὴ ἐξαιρουμένην καὶ αὐτῶν τῶν ἐπιστημονικῶν, ἀλλὰ... τοῖς μετρητοῖς. — κ. Ν. Φ. Καλάμα. Ἡμερολόγιον κ. Σκόκου, τοῦ 1890. ἐξεδόθη. Πέμψατε ἀντίτιμον ὅπως ἀποσταλῶσιν Ὑμῖν τὰ ἀτιμῆντα ἀντίτυπα. — κ. Ζαφ. Ζαφειρόπουλον, λογ. Γ. Σχολῆς, Ἀϊδίνιον. Φύλλα νέων συνδρομητῶν καὶ Α' καὶ Β' τόμος «Ἐκλεκτῶν» ἀπεστάλησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐγράψαμεν ἰδιαιτέρως. — κ. Δημ. Παναγιωτόπουλον. Ἐπροχώρησα. Ἠρξάτο ἡ ἀποστολὴ τῶν 10 ἀντιτύπων «Ἐκλεκτῶν». — κ. Σ. Α. Ἀντύππαν, Ἰθάκη. Ἐστάλησαν τὰ περιπέλον 30 ἀντίτυπα «Ἐκλεκτῶν». Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ λαμβάνετε φύλλα 45. — κ. Ὑπομ. Μεσολογγίου. Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ λαμβάνετε φύλλ. 45.

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

μετεκομίσθη ἐν τοῖς νεοδημητοῖς καταστήμασι τοῦ κ. Παπούδωφ, ἐν ὁδῷ Προαστείου, ἀριθ. 10, ἔναντι τοῦ κήπου τῆς οἰκίας Ρικακή καὶ παραπλευρῶς τῆς μεγάλης οἰκίας Μαυρομιχάλη.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.